

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμὲς 120. Ἐξά-
μηνι δραχ. 65. Τρίμηνι δραχ. 35.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.
Ἀμερικῆς δολλάρια 3.—Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γέ-
νει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιο καὶ Τρίμηνιο ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Αρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου ἄλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκουμενικῆς μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἐριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 47ος

Ἀθήναι, 2 Νοεμβρίου 1940

Ἔτος 62ον.—Ἀριθ. 49

Η ΜΙΚΡΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ ΥΠΟ F. H. BURNETT

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

—Ὅταν ντυθῆς, ξαναεῖπε ἡ μὲς Μιντοῖν, μὴ ποτε νὰ ἐρθῆς νὰ παρακολουθήσῃς τὸ μάθημα μαζί με τίς συμμαθήτριάς σου. Γιὰ σήμερα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνῃς ἄλλα ψώνια.

Ὅταν, μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ Σάρα μπῆκε στὴν αἴθουσα δόκλῃρη ἡ τάξη ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτη.

—Καλέ, γιὰ ἰδέες! ἔκανε ἡ Τζέσση σκουπώντας τὴν Λαβίνια με τὸν ἀγκῶνα. Γιὰ κοίταξε τὴν πριγκήπισσα Σάρα!

Ὅλων τὰ μάτια ἦταν καρφωμένα ἐπάνω στὴ Σάρα. Ἡ Λαβίνια γύρισε κι' αὐτὴ τὰ μάτια της καὶ τὴν κοίταξε κι' ἔγινε κόκκινη σὰν ἀστακός.

Ἦταν πραγματικὰ ἡ πριγκήπισσα Σάρα, ὅπως εἶχαν νὰ τὴν ἰδοῦν ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης της συμφορᾶς. Οἱ μαθήτριάς δὲν ἀναγνώριζαν πιά τὸ κοριτσάκι ποὺ δύο ὥρες πρωτότερα εἶχαν ἰδεῖ στὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ Σάρα φοροῦσε πάλι ἓνα φόρεμα σὰν ἐκεῖνο ποὺ τόσο τῆς ζήλευε ἡ Λαβίνια, ἓνα φόρεμα ἀπὸ λαμπρὸ ὑφασμακαὶ θαυμάσια ραμμένο. Τὰ μικρά της πόδια φοροῦσαν κομψὰ παπούτσια καὶ τὰ μαλλιά της ποὺ πρῶτα, καθὼς τῆς ἔπεφταν στὸ πρόσωπο τὴν ἔκαναν νὰ μοιάζῃ σὰν ἀγριεμένο ἀλογάκι, ἦταν τώρα ὠραῖα κτενισμένα καὶ δεμένα με μιὰ μεταξωτὴ κορδέλλα.

—Θὰ τῆς ἔτυχε ἴσως καμμιά κληρονομιά, ψιθύρισε ἡ Τζέσση. Πάντα εἶχα τὴν ἰδέα ὅτι κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ θὰ τῆς τύχαινε. Εἶναι τό-

σο διαφορετικὴ ἀπὸ τ' ἄλλα κορίτσια.

—Ἴσως νὰ τὴν θυμῆθηκαν τ' ἀδαμαντωρυχεῖα της καὶ νὰ τῆς ἔστειλαν χαιρετίσματα, εἶπε ἡ Λαβίνια με κακεντρέχεια. Ἐλα τώρα, μὴν τὴν κοιτᾷς ἔτσι σὰν σαστισμένη. Τί χαζὸ κορίτσι ποὺ εἶσαι, Θέ μου!

Τὸ ἴδιο βράδυ, δταν τὰ δύο κορίτσια τελείωσαν τὸ ὠραῖο τους τσάι,

πάντα κάποια ὠραῖα καινούργια ἱστορία. Μὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ἡ Σάρα κούνησε τὸ κεφάλι της.

—Ὅχι, ἀπάντησε, σκέπτομαι μονάχα τί πρέπει νὰ κάνω. Δὲν παύω νὰ συλλογίζομαι ὅλη μέρα τὸν φίλο μου. Ἀν δὲν θέλει νὰ φανερωθῇ ποῖος εἶναι, δὲν ἐπιτρέπεται καὶ σὲ μένα νὰ ψάξω νὰ τὸν βρῶ. Θὰ ἤθελα ὅ-

μως τόσο πολὺ νὰ μάθῃ πόση εὐγνωμοσύνη τοῦ ἔχω καὶ τί μεγάλη εὐτυχία μοῦ ἔδωσε. Γιατί αὐτοὶ ποὺ ἔχουν καλὴ καρδιά αἰσθάνονται μεγάλη ἱκανοποίησι δταν μαθαίνουν τὴ χαρὰ ποὺ ἔδωσαν. Αὐτὸ τοῦς ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ τὸ ν' ἀκοῦν εὐχαριστίες κι' ἄλλα τέτοια. Θὰ ἤθελα...

Ἡ ματιά της ἔπεσε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἐπάνω σ' ἓνα τραπεζάκι ποὺ βρισκόταν σὲ μιὰν ἄκρῃ τῆς κάμαρας. Ἡ Σάρα τὸ εἶχε βρεῖ τοποθετημένο στὴ θέση τοῦ αὐτῆς λίγες μέρες πρωτότερα. Κι' ἐπάνω στὸ τραπεζάκι ἦταν βαλμένο χαρτί, φάκελλοι, μιὰ κομψὴ καλαμαριά καὶ πέννες.

—ὦ, φώναξε, πῶς δὲν τὸ σκέφθηκα πρωτότερα!

Σηκώθηκε καὶ ἔφερε τὸ τραπεζάκι, κοντὰ στὴ φωτιά.

—Θὰ τοῦ γράψω ἓνα γράμμα, εἶπε, καὶ θὰ τ' ἀφήσω ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἔτσι ὥστε νὰ φαίνεται. Ἴσως τότε ἐκεῖνος ποὺ φέρνει τὸ βραδυνὸ μας φαγητὸ θὰ καταλάβῃ γιὰ ποιὸν προορίζεται καὶ θὰ τοῦ τὸ πᾶν.

Καὶ παίρνοντας τὴν πέννα ἔγραψε: «Ἐλπίζω νὰ μὴ σὰς κακοφανεῖ ποὺ σὰς γράφω, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν θέλεις νὰ φανερώσῃς τ' ὄνομά σου. Σὰς παρακαλῶ, μὴ νομίσῃς πῶς ψάχνω ν' ἀνακαλύψω τίποτε. Θέλω μόνο νὰ σὰς εὐχαριστήσω ποὺ φανήκατε τόσο καλός, τόσο μοναδικὰ καλὸς μαζί

Ὅταν ἡ Σάρα μπῆκε μέσα, δόκλῃρη ἡ τάξη ἔμεινε σὰν κεραυνόπληκτη (Σελ. 429 στ. α')

ἡ Σάρα κάθισε χάμω στὸ χαλὶ καὶ ἔμεινε σιωπηλὴ ἐπὶ πολλὴν ὥρα κοιτάζοντας ἀφηρημένη τὴ φωτιά.

—Πλάθετε πάλι τίποτε με τὸ μυαλό σας, μίς; ρώτησε ἡ Μπέκυ με σεβασμό.

Γιατί ἡ Μπέκυ γινώριζε πῶς ὅποτε ἡ Σάρα κοίταξε τὴν φωτιά με τόσο ρεμβαστικὰ μάτια θὰ ἐτοίμαζε

μου και κάνετε τη ζωή μου σωστό παραμύθι. Είμαι τόσο ευτυχισμένη, σ' έχω τόσο ευγνωμοσύνη — κι' ή Μπέκυ κι' αυτή είναι ευτυχισμένη και νοιώθει ευγνωμοσύνη όπως κι' εγώ, γιατί κι' αυτή όπως κι' εγώ ζή μες στο παραμύθι. Είμαστε μόνες, πεινούσαμε και κρυώναμε· και πόσο άλλαξαν όλα χάρις σε σ'α. Σ'α παρακαλώ, αφήστε με να σ'α πω μια λέξη μοναχά. Ευχαριστώ, ευχαριστώ, ω ευχαριστώ!

Το κοριτσάκι της Σοφίτας».

Το άλλο πρωί ή Σάρα άφησε το γράμμα επάνω στο τραπέζι και τὸ βράδυ όταν ξαννέθηκε δὲν τὸ βρήκε πιά. "Ετσι ή μικρή ὀρφανή έμαθε ὅτι ὁ Μάγος είχε λάβει τὸ γράμμα της και αίσθάνθηκε άφατη χαρά. "Αφού έφαγαν κάθισε κοντά στη φωτιά και διάβασε της Μπέκυ ἀπὸ ένα ἀπὸ τὰ καινούργια βιβλία, ὅταν άφησε τὸ διάβασμα και σήκωσε τὸ κεφάλι ξαφνιασμένη. "Ενας ἑλαφρὸς θόρυβος είχε φθάσει στ' αὐτιά της, και της φάνηκε πὼς έρχόταν ἀπ' τὸ φεγγίτη. Καί ή Μπέκυ είχε κι' αὐτὴ ἀκούσει, γιατί είχε σηκώσει τὸ κεφάλι της και φαινόταν τρομαγμένη.

— Κάτι είναι ἐκεῖ επάνω, μίς, ψιθύρισε.

— Ναί, εἶπε ἡρεμα ή Σάρα, θά-λεγε κανείς πὼς είναι μια γάτα και θέλει νὰ μπῇ μέσα.

Πῆγε κατὰ τὸ φεγγίτη. "Απ' ἔξω ἀκουγόταν ένα ἑλαφρὸ ξύσιμο. "Ε-ξαφνα μιὰ ἀνάμνηση ἤρθε στὸ μυα-λὸ της Σάρας και ἄρχισε νὰ γελάει ἑλαφρά· θυμόταν κάποιον μικρὸ πα-ρεῖσακτο πὸν ἄλλη μιὰ φορὰ είχε ξαναμπῇ στὴ σοφίτα της και πὸν σήμερα πρὶν ἀπὸ λίγες ὥρες τὸν είχε δῇ νὰ κάθεται μελαγχολικός, σκαρ-φαλωμένος στὴ ράχη μιᾶς πολυθρό-νας, πίσω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ «κυ-ρίου ἀπὸ τις "Ινδίες».

— "Αν ἦταν ή μικρούλα μαῖμου ; εἶπε. "Αν τὸ έχει σκάσει πάλι ; "Ω, πόσο θὰ ἤθελα νὰ ἦταν αὐτή !

"Ανέθηκε σὲ μιὰ καρέκλα, άνοιξε με προσοχή τὸ φεγγίτη και κοίταξε ἔξω. Εἶχε χιονίσει ὅλη τὴν ἡμέρα και ἐκεῖ, κοντὰ στὸ φεγγίτη, ἀπά-νω στὸ στρώμα τοῦ χιονιοῦ εἶδε ένα μικρὸ κορμάκι πὸν ἔτρεμε δρόκληρο, ἐνῶ μιὰ μαύρη μουσοδίστα τὴν κοί-ταζε παραπονετικά.

— "Η μαῖμουδίστα είναι, εἶπε. "Ε-φυγε ἀπὸ τὴ σοφίτα τοῦ λ α σ κ α ρ κι' εἶδε τὸ φῶς ἀπὸ τὸ φεγγίτη μας και ἤρθε σὲ μᾶς.

— Θὰ τὴν πάρετε μέσα ; ρώτησε ή Μπέκυ.

— "Ω, βέβαια, ἀπάντησε ή Σάρα. Κάνει πολὺ κρύο ἔξω και τὰ ζωά-κια αὐτὰ είναι ἐξαιρετικά ευαίσθη-τα. Θὰ δοκιμάσω νὰ τὴν πιᾶσω με τὸ καλὸ.

"Απλῶσε τὸ χέρι της πρὸς τὴ μαῖμουδίστα και ἄρχισε νὰ της μι-λάει γλυκά, ὅπως μιλοῦσε στὰ σπουρ-γίτια.

— "Ελα, χρυσὸ μου, εἶπε, δὲν θὰ σοῦ κάνω κακό.

"Η μαῖμου γνώριζε πολὺ καλὰ πὼς δὲν θὰ της ἔκανε κακό. Τὸ είχε καταλάβει προτοῦ ή Σάρα τὴν ἀγ-γίξει.

"Αφησε ὑπάκουα τὴ μικρὴ νὰ τὴν πιᾶσει και ὅταν βρέθηκε στὰ χέ-ρια της, σφίχτηκε στὴν ἀγκαλιά της ἐνῶ με τὰ λεπτὰ δαχτυλάκια της ἔπιασε μιὰ μπουκλα ἀπὸ τὰ μαλλιά της Σάρας και με τὰ λυπη-μένα παιδιάστικα μάτια της τὴν κοίταζε κατάματα.

— Τί χαριτωμένη πὸν είναι, ἔ-λεγε ή Σάρα τρυφερά καθὼς τὴν χάιδευε. "Αγαπῶ πολὺ ὅλα τὰ μικρὰ ζωάκια.

"Η μαῖμουδίστα ἦταν ἐνθουσια-σμένη πὸν τὴν πῆγαν κοντὰ στὴ φωτιά κι' ὅταν ή Σάρα τὴν ἔγκα-τέστησε πάνω στὰ γόνατά της ἄρ-χισε νὰ τις κοιτάζει αὐτὴ και τὴ Μπέκυ με πολὺ ἐνδιαφέρον.

— Δὲν είναι και πολὺ ὁμορφη, εἶπε διστακτικά ή Μπέκυ. "Ε, μίς, τί λέτε ;

— Μοιάζει σὰν ένα πολὺ ἄσχημο μωρὸ, εἶπε ή Σάρα. Μὰ ὥστόσο ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ πολὺ. "Ισως νὰ στενο-χωριέται και ή ἴδια πὸν είναι τόσο ἄσχημη, συνέχισε με ὕφος συλλογι-σμένο, και νὰ τὸ σκέπτεται αὐτὸ ὅ-λη ὥρα. Μὰ ἄραγε σκέπτεται κιό-λας τίποτε ; Μαῖμουδίστα μου, μι-κρούλα μου, ἔχεις ψυχὴ ἄραγε ;

"Η μαῖμου, ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάν-τηση, σήκωσε τὸ χεράκι της και ἔξυ-σε τὸ κεφάλι της.

— Τί θὰ τὴν κάνετε ; ρώτησε ή Μπέκυ.

— "Απόψε θὰ τὴν κρατήσω μαζί μου και αὔριο θὰ τὴν πᾶω στὸν ἀ-φεντικό της. Πολὺ θὰ μοῦ κοστίσω πὸν θὰ σὲ χωριστῶ, μαῖμουδίστα μου, μὰ είναι ἀνάγκη. Δίχως ἄλλο θ' ἀγαπᾶς τὴν ἀληθινὴ σου οἰκογέ-νεια περισσότερο ἀπὸ μένα. "Εγὼ εἶμαι μιὰ γυναιμιὰ περαστική.

"Όταν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ, ἔκανε ἔ-να μικρὸ βαθούλωμα στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ της. "Η μαμουδίστα κου-λουριάστηκε και κοιμήθηκε στὸ βαθούλωμα ἐκεῖνο, σὰν μικρὸ παιδί πὸν είναι ἐνθουσιασμένο με τὸ και-νούργιο του σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'

«Αὐτὴ εἶναι !»

Τὸ ἄλλο πρωὶ τρία ἀπὸ τὰ παιδιὰ της Μεγάλης Οἰκογένειας βρίσκον-ταν στὸ γραφεῖο τοῦ «κυρίου ἀπὸ τις "Ινδίες» και προσπαθοῦσαν νὰ τὸν διασκεδάσουν με κάθε τρόπο. Δὲν είχαν ἔρθει, ἄλλωστε, στὸ σπίτι του παρὰ μόνον γιατί τὰ είχε προσκα-λέσει αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ ἔρθουν. Τώρα και λίγον καιρὸ ὁ κ. Κάρρισφορδ ζοῦσε μέσα στὴν ἀμφιβολία και τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ή ἀμφιβολία είχε γί-νει ἀγωνία πραγματικὴ γιατί περι-μεναν νὰ γυρίσῃ ὁ κ. Καρμίκαιελ πὸν τὸ ταξίδι του στὴ Στοκχόλμη είχε κρατήσῃ πολὺ περισσότερο καιρὸ ἀπ' ὅ,τι φαντάζονταν ἐξ ἀρχῆς. Με μεγάλη δυσκολία είχε κατωρθώσει ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖ τοὺς ἀνθρώπους πὸν ζητοῦσε κι' ὅταν ἐπιτέλους μπό-ρεσε νὰ βρῇ τὴν πραγματικὴ τους διεύθυνση ἔμαθε πὼς ἔλειπαν σὲ τα-ξίδι και ἀποφάσισε νὰ μείνῃ στὴ Στοκχόλμη και νὰ τοὺς περιμένῃ νὰ γυρίσουν.

"Ο κ. Κάρρισφορδ ἦταν καθισμέ-νος στὴ μεγάλη πολυθρόνα του και ή Μπέττη είχε καθήσῃ σταυροπόδι ἐπάνω στὸ χαλί, μπρὸς στὰ πόδια του. "Η Μπέττη ἦταν ή ἀδυναμία του. "Η Νόρα καθόταν σ' ένα σκα-μνάκι και ὁ Ντόναλτ είχε καθυλ-κέψῃ τὸ κεφάλι της λεοπαρδάλης πὸν ἦταν ἀπλωμένη σὰν χαλί μπρὸς στὸ τζάκι.

— Μὴν κάνῃς τόσο φασαρία, Ντόναλτ, εἶπε ή Μπέττη. "Όταν κα-νείς ἔρχεται νὰ κάνῃ συντροφιά σὲ κάποιον δὲν είναι ἀνάγκη νὰ τὸν ξεκουφάνῃ με τις φωνές του. Μήπως και σ'ας κάνουν πολὺ θόρυβο, κύριε Κάρρισφορδ ;

("Ακολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

26 "Οκτωβρίου

Ξημέρωσε, παιδιά, γιορτὴ ἑλληνική, χαρῆτε, περνᾶ στὸ δρόμο μιὰ πομπή, ἔβγατε νὰ τὴ δῆτε.

"Ο ἅγιος Δημήτρης πάει μπροστὰ κι' ὁ Κωνσταντῖνος πλάι, και πίσω του ὁ ἑλληνικὸς στρατὸς ἀκολουθαί.

Στὸν ἥλιο ἀστράφτουν τὰ σπαθιά βγαλμένα ἀπὸ τὴ θήκη, κι' ἀνθῇ στοὺς δρόμους και χαλιά στρώνει ή Θεσσαλονίκη.

Χάλκινες σάλπιγγες μπροστὰ, «Παιδιά χαρῆτε», λένε, και πολλὰ μάτια ἑλληνικά ἀπ' τὴ χαρὰ τοὺς κλαίνε !

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ-ΠΑΠΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ*

'Αγαπητοί μου,

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ μοῦ ἀνεκοίνω-σε τὸ γράμμα της παλιᾶς μας Λιλάντας, πὸν σ'ας εἶπε στὴν ἀλληλογραφία της, με λίγα λόγια, τὸ περιεχόμενό του. Πο-λὺ τιμητικὸ και συγκινητικὸ γιὰ μένα ! Γιατί ή ἀγαπητὴ αὐτὴ Δια-πλασοπούλα και πολύτιμη σήμερα συνεργάτριά μας — είναι ή κ. Λίλα Καρακάλου-Καρανικόλα — προτείνει τίποτα λιγώτερο, τίποτα περισσότε-ρο, παρὰ νὰ κάμουν τὰ Διαπλάσο-πούλα ἔρανο και νὰ μοῦ στήσουν μιὰ προτομὴ ἀπὸ τώρα. Λέγω ἀπὸ τώρα, γιατί συνήθως οἱ προτομές και τὰγάλματα τῶν ποιητῶν, τῶν συγγραφέων, τῶν καλλιτεχνῶν, στή-νουνται μετὰ τὸ θάνατό τους. Ἀλλὰ ή Λιλάντα θέλει τὸ δικό μου μνη-μεῖο νὰ στηθῇ ἀπὸ ζῶντας μου, γιὰ νάναί τὸ πρῶτο πὸν θὰ δίνῃ σ' ένα συγγραφέα τέτοια μεγάλη τιμή. Κι' ἔχει τὴν πεποίθηση πὼς ὅλα τὰ Δια-πλάσοπούλα, παλιὰ και νέα, «πὸν μεγάλωσαν, μορφώθηκαν, φωτίστη-καν ἀπὸ τις ἐμπνευσμένες "Αθηναί-κές "Επιστολές», θὰ δεχθοῦν τὴν πρότασή της μ' ἐνθουσιασμό, και πὼς ἂν χρειάστηκαν τόσα χρόνια γιὰ νὰ γίνῃ ή προτομὴ τοῦ Πολέμη, γιὰ τὴ δική μου δὲν θὰ χρειασθοῦν οὔτε τὰ μισά...

"Η Διάπλασις σ'ας εἶπε πὼς ή πρότασή της Λιλάντας ἐνδιαφέρει πρῶτα-πρῶτα ἐμένα κι' ἐγὼ πρέπει νὰ πῶ τὴ γνώμη μου πρῶτος. Λοι-πὸν τὴ λέω. "Αφού πεθάνω, ἂς γίνῃ ὅ,τι θέλει — «ἐμοῦ θανόντος, γαῖα μιχθῇτω πυρί», κατὰ τὸ ἀρχαῖο ρη-τό. Ἀλλὰ ὅσο ζῶ, δὲν θὰ ἤθελα, παιδιὰ μου, νὰ ἴδω αὐτὸ τὸ ἀνακά-τωμα γῆς και φωτιᾶς, αὐτὴ τὴν κο-σμοχαλασιά. Γιατί σ'ας βεβαιῶ πὼς θὰ χαλοῦσε κόσμος μόλις θὰ γινό-ταν γνωστὸ πὼς τὰ Διαπλάσοπούλα κάνουν ἔρανο γιὰ νὰ μοῦ στήσουν μνημεῖο. Θὰ γινόταν ἀληθινὴ ἐκ-στρατεία γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, κι' ἂν δὲν τὸ κατωρθῶνε και τὸ μνη-μεῖο κατασκευαζόταν, θὰ γινόταν μεγαλύτερη γιὰ νὰ μὴ στηθῇ. "Εδῶ δίνω ένα ἔργο στὸ θέατρο και τὸ βρίσκουν πρὶν παιχθῇ — ὅπως συνέβη με τὸ «Νύχτα γεμάτη θάματα» — ὅχι ν'ἀκούσουν γιὰ προτομὴ μου ἀπὸ ζῶντας ! Θὰ μοῦ ἀρνηθοῦν κάθε ἀ-ξία — πρῶτη φορὰ ἔαταν ; — θὰ μοῦ ἀμφισβητήσουν κάθε δικαίωμα και

* "Η "Επιστολὴ αὐτὴ γράφτηκε τὴν Παρασκευῇ, 26 "Οκτωβρίου.

στὴ μικρότερη τιμή, και θὰ ἰσχυρι-σθοῦν πὼς οὔτε μετὰ θάνατο δὲν θὰ-πρεπε νὰ μοῦ γίνῃ τόσο μεγάλη. "Ολοι οἱ ζωντανοί, βλέπετε, ἔχουν ἔχθρους και διώκτες, κι' ἐγὼ πε-ρισσότερους ἴσως ἀπὸ κάθε ἄλλον. Γιατί ; Εἶναι πὸν κινεῖν τὸ φθόνο οἱ κάποιοι μοῦ ἐπιτυχίες κι' οἱ συμ-πάθειες πὸν μοῦ δείχνει πάντα ὁ κόσμος ; Εἶναι πὸν ἐργάζομαι πολ-λά, πάρα πολλὰ χρόνια, κι' οἱ ἄλ-λοι βαρέθηκαν νὰ με βλέπουν στὴ γραμμὴ τοῦ πυρός, τόσο πὸν μερι-κοὶ ἔφθασαν νὰ πῶν δημοσίᾳ πὼς είναι καιρὸς νὰ πάψω νὰ γράφω ; Δὲν ξέρω, οὔτε μᾶς ἐνδιαφέρουν τῶ-ρα τὰ αἷτια. Τὸ γεγονὸς είναι πὼς ἔχω ἔχθρους, πὸν θὰ λάβουν πάλι τὴν ἐδκαίρῖα ν'ἀντενεργήσουν, νὰ ραδιουργήσουν — πράγμα πὸν και μένα θὰ λυποῦσε, ἄλλὰ και σ'ας...

"Επειτα, ἔαχαν πολὺ ἄδικο αὐ-τοὶ πὸν θὰ ἐφώναζαν ; Δὲν τὸ πι-στεύω. Προτομὴ ἀπὸ ζῶντας είναι πάντα μιὰ πρόκληση, και σὲ τέτοιες περιστάσεις τὸ περισσότερο ἴσως ἄ-δικο τὸ ἔχουν ἐκεῖνοι πὸν προκα-λοῦν. Γιατί νάθετοῦμε τις καθιερω-μένες συνήθειες ; Κι' ή καθιερω-μὴ συνήθεια είναι νὰ στήνουνται τὰ μνημεῖα μετὰ θάνατο, γιατί μόνο ὁ θάνατος κατασιγάει τὸ φθόνο, τὰ πάθη, και κάνει τις διαφορὲς ἀξίες νὰ φαίνονται ὅσες είναι και νὰ ἐπι-δύλλονται σ' ὅλους. Κι' ἂν αὐτὸ δὲν συμβαίνει πάντα οὔτε μετὰ θά-νατο — γιατί κάποτε τὰ πάθη ἐπι-

ζοῦν — φαντασθῇτε ἂν είναι δυνατό νὰ γίνῃ ἀποζώντας. "Η Λιλάντα λέει πὼς ή προτομὴ μου θὰ ἦταν ή πρῶ-τη πὸν θὰ στηνόταν πρὶν πεθάνῃ ὁ τιμώμενος. Ἀλλὰ ξεχνᾶ τὸν Δημή-τριο Καμπούρογλου, πὸν ἐνῶ ζῇ και βασιλεύει, μπορεί νὰ βλέπῃ τὴν προ-τομὴ του στημένη πρὸ πολλοῦ σὲ μιὰ πλατεῖα της Πλάκας. Ποτὲ στὴ ζωὴ του ὁ Καμπούρογλος δὲν είχε ἔχθρους και σήμερα κοντεύει 90 χρονῶν. Κι' ὅμως ἔφτασε νὰ στηθῇ λιγάκι πρόωρα ή προτομὴ του, γιὰ νὰ βρῇ ἔχθρους κι' αὐτὸς ὁ Καμποῦ-ρογλους ; Εἶνα πρῶτ, τὸ λευκὸ μνη-μεῖο βρέθηκε μαυρισμένο με φούμο !

Αὐτὴ είναι ή γνώμη μου. Μπο-ρῶ ὅμως και νὰ τὴν ἐπιβάλλω ; "Οχι βέβαια. "Αν τὰ Διαπλάσοπού-λα δεχθοῦν τὴν πρόταση της Λιλάν-τας και θελήσουν νὰ μοῦ κάμουν προτομὴ, κανένα δικαίωμα δὲν ἔχω νὰ τὰ ἐμποδίσω. "Ενα μόνο μπορῶ : Νὰ τὰ παρακαλέσω νὰ σκε-φθοῦν, νὰ ἐκτιμήσουν τοὺς λόγους πὸν εἶπα παραπάνω, και... νὰ τὸ ἀναβάλουν. Θὰ μεῦ κάμουν χάρη. Θέλουν, πάλι, τοὺς ἀρέσει, νάρχι-σουν τὰ σημερινὰ Διαπλάσοπούλα ἔναν ἔρανο ἀπὸ τώρα, γιὰ νάχουν τὴν πρωτοβουλία, πὸν ἄλλοιως θὰ τὴν είχαν ἴσως ταύριανὰ ; "Εστω. Ἀλλὰ θὰ δηλώσουν πὼς ή προτομὴ, ὅποτε κι' ἂν γίνῃ, θὰ στηθῇ ὅταν θὰ είναι καιρός. Κι' αὐτὸν τὸν και-ρὸ μόνο ὁ Θεὸς θὰ τὸν δρίσῃ...

Σ'ας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΑΓΕΜΜΕΝΟ ΡΟΔΟ

12.

— Τὸ ξέρω, φώναξε ὁ Ζόρι-κος με θυμὸ, και γι' αὐτὸ ἔφε-ρα μαζί μου καράβια και στρα-τιῶτες. Δὲν ξέρω πόσοι τὴν ὑ-περασπίζονται, μὰ ὅσοι και νά-ναι, θὰ κατορθώσω νὰ πατήσω τὸ παλάτι και νὰ τὴν πάρω με τὴ βία.

Σκουπίζοντας τὰ μάτια του, ὁ Φλωράκης εἶπε :

— "Ενας μόνον τὴν ὑπερα-σπίζεται, ἐγὼ. Ἀλλὰ σὲ βεβαιῶ πὼς θάμουν ἀρκετὸς νὰ μὴ σά-φήσω νὰ πατήσῃ τὸ παλάτι.

— "Ετσι ἔ ; Μόνος ἐσύ, θὰ τᾶβαζες με μένα και με χίλιους στρατιῶτες ;

— Ναί, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πὼς δὲν είναι ἀνάγκη. Θὰ σοῦ προτεῖνω τώρα κάτι ἄλλο, πὸν θὰ λύσῃ τὴ διαφορὰ μας χωρὶς αἱματοχυσία : "Αν σοῦ γεμίσω

έν' από τὰ καράβια σου χρυσάφι, φεύγεις χωρίς νὰ ἐνοχλήσης καθόλου τὴ Χαριτίνη ;

Τὰ μάτια τοῦ Ζόρικου ἀστραψαν. Ἦταν πολὺ φιλοχρήματος.

— Μὰ ὑπάρχει σ' αὐτὸ τὸ παλάτι, ῥώτησε, τόσο χρυσάφι ποὺ νὰ γεμίση δλάκερο καράβι ;

— Τί σὲ μέλει ; ἀποκρίθηκε ὁ Φλωράκης. Δέχεσαι ;

— Δέχομαι, εἶπε ὁ Ζόρικος.

— Πολὺ καλά. Πῆς στοὺς στρατιῶτες τοῦ πρώτου καραβιοῦ νὰ τὸ ἀδειάσουν.

Ὅλοι οἱ στρατιῶτες βγήκαν ἀπὸ τὸ πρῶτο καράβι, ποὺ ἦταν καὶ τὸ μεγαλύτερο, καὶ περικύκλωσαν τὸ βασιλιά τους. Ὁ Φλωράκης τότε μπήκε στὸ ἀδείο καράβι κι' ἄρχισε νὰ κουνᾷ γρήγορα-γρήγορα τὰ ἄλικα φύλλα τοῦ ῥόδου του. Τί βροχή ἀπὸ χρυσάφι ἦταν ἐκεῖνη ; Ὅσο κουνοῦσε τὰ μαγεμένα φύλλα, τόσο ἔπεφταν μέσα στὸ καράβι χρυσὰ φλουριά κάθε λογῆς. Καὶ σὲ λίγο τὸ καράβι γέμισε ἀπὸ τἀμπάρι ὡς τὴν κουβέρτα !

— Φεύγω ! φώναξε μὲ χαρὰ ὁ Ζόρικος ἅμα εἶδε αὐτὸ τὸ θαῦμα. Δὲ θέλω πιά Χαριτίνη. Τὸ χρυσάφι μοῦ φτάνει.

Καὶ ξαναμπήκε σ' ἓνα καράβι μὲ τοὺς στρατιῶτες του, ἐνῶ ὁ Φλωράκης βγήκε ἀπὸ τἀλλο στὴ στεριά. Ἀλλὰ τὴ στιγμή ἐκεῖνη παρουσιάσθηκε στὴν ἀκροποταμιὰ κι' ἡ Χαριτίνη. Εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ παλατιοῦ ὅλα ὅσα εἶχαν γίνεῖ, καὶ κατέβηκε νὰ γιορτάσῃ μὲ τὸ Φλωράκη τὴν ἐλευθερίαν της. Οἱ ὑπασπίστριες ὅλες τὴν ἀκολουθοῦσαν, χαρούμενες κι' αὐτὲς σὺν τῇ βασιλοπούλῃ.

Ἀλλ' ἅμα τὴν εἶδε, ὁ ἀχόρταγος Ζόρικος σκέφθηκε νὰ χαλάσῃ τὴ συμφωνία καὶ νὰ πάρῃ, ὄχι μόνον τὸ χρυσάφι, παρὰ καὶ τὴ Χαριτίνη. Ὁρμησε λοιπὸν, τὴν ἄρπαξε καί, πρὶν προφτάσῃ νὰ κάμῃ τίποτα ὁ Φλωράκης, τὴν ἔμπασε στὸ καράβι του. Τὴν ἴδια ὁμως στιγμή φάνηκε στὸν ἄερα ἓνας φοβερὸς φτερωτὸς δράκοντας, ποὺ κατέβηκε σὺν ἀστραπή, ἄρπαξε μὲ τὰ νύχια του τὸ Ζόρικο καὶ χάθηκε μαζί του στὰ ὕψη. Ἀλλο πάλι τοῦτο θαῦμα. Καὶ ποῖος τὸ ἔκαμε ; Ἡ νεράιδα Εὐτυχία, ποὺ ἄξαφνα ὁ Φλωράκης τὴν εἶδε μπροστά του.

— Δὲν σοῦ ὑποσχέθηκα, τοῦ εἶπε, πὼς ἂν βροθῇς καμμιά φορὰ σὲ κίνδυνο, θὰ τρέξω νὰ σὲ βοηθήσω ; Καὶ νὰ τώρα. Ὁ κακὸς ἀδερφός σου δὲν ὑπάρχει πιά. Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλιάς. Αὐτὸς ὁ στρατός, αὐτὰ τὰ καράβια, εἶναι δικά σου. Πάρε καὶ τὴν καλὴ Χαριτίνη καὶ γύρισε στὸ βασίλειό σου νὰ τὴν κάμῃς βασίλισσα.

Ἔτσι ἔγινε. Ὁ Φλωράκης ἄφησε πιά τὸ χαϊδευτικό του, καὶ μὲ τὸ σοβαρὸ, τὸ ἐπίσημο ὄνομά του Φλώριος, βασίλευσε χρόνια πολλὰ κι' εὐτυχισμένα, ἔχοντας πάντα στὸ πλευρό του τὴν ἀγαπημένη του βασίλισσα Χαριτίνη.

(Τέλος)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Στὰ παλιά χρόνια ἓνας Κρητικὸς κατέβη ἀπὸ τὸ χωριὸ του στὴ χώρα γιὰ ψώνια. Στὸ κατάστημα ποὺ πρωτομπήκε, βρήκε ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ἤθελε ν' ἀγοράσῃ, κι' ἄρχισε νὰ τὰ διαλέγῃ καὶ νὰ συμφωνᾷ τὶς τιμὲς τους.

Ἄμα τέλειωσε τὸ ξεχώρισμά τους, ζήτησε λογαριασμὸ γιὰ νὰ πληρώσῃ.

Ὁ ἔμπορος, ποὺ καθὼς συμφωνοῦσαν, ἔγραφε ἓνα-ἓνα τὰ κονδύλια στὸ χαρτί, ἐτράθηξε γραμμὴ κι' ἔβγαλε τὸ ἄθροισμα 90 ρεάλια.

(Ρεάλι καὶ ριάλι λεγόταν παλιὸ ἱσπανικὸ νόμισμα ἰσοδύναμο μὲ τὸ τουρκικὸ γρόσι).

Ὁ ἀγοραστὴς ἔβγαλε τὴ σακκούλα του, ἐμέτρησε τὰ λεπτά του καί, γυρίζοντας στὸν ἔμπορο, εἶπε :

— Δὲν βαστῶ πάνω μου περισσό-
τερα ἀπὸ 60 ρεάλια· ἂν θέλῃς περὶ-

μενε νὰ σοῦ δώσω τὰ 30 ρεάλια μέ-
σα σὲ μιὰ-δυὸ βδομάδες· ἂν δὲν τὸ
θέλῃς, παίρνω μόνον 60 ρεαλιῶν
πράγμα.

Ὁ ἔμπορος ποὺ ἦταν ἄνθρωπος
εὐκολόπιστος καὶ ἤθελε ν' ἀποκτήσῃ
πελατεία, τοῦ ἀπάντησε :

— Πᾶρε ὅλα τὰ πράγματα ποὺ
διάλεξες, μέτρησέ μου τὰ 60 ρεάλια,
καὶ πῆς μου πὼς σὲ λένε καὶ ποὺ κάθε-
σαι, γιὰ νὰ σὲ χρεώσω μὲ τὰ 30
ρεάλια στὸ δευτέρό μου.

— Μὲ λένε Μπάρμπα-Λιό, κάθου-
μαι στὸ πάνω μέρος τοῦ χωριοῦ μου,
νὰ τὸ ἀντικρυνὰ μας. Καὶ τοῦ ἔδειξε.
Πέρασαν πολλὲς βδομάδες μὰ ὁ
Μπάρμπα-Λιός δὲν πῆγε νὰ ξεπλη-
ρώσῃ τὸ χρέος του.

Ὁ ἔμπορος βαρέθηκε νὰ τὸν περι-
μένῃ κι' ἀποφάσισε νὰ πάῃ νὰ τὸν
βρῇ στὸ χωριό. Μόλις ἔφθασε ἐκεῖ
ῥώτησε τὸν πρῶτον ἄνθρωπο ποὺ
βρῆκε μπροστά του.

— Δὲν μοῦ λὲς δὲ πατριώτη :
Κατέχεις τὸν Μπάρμπα-Λιό ;

— Κατέχω τον καὶ Μπάρμπα τὸν
ἔχω ! τοῦ ἀπάντησε πρόθυμα.

— Μοῦ χρωστᾷ 30 ρεάλια καί
νὰ μὲ πᾶς σ' αὐτὸν νὰ μοῦ τὰ δώσῃ.

Ἐκεῖνος, σὺν ἄκουσε τί τοῦ ζήτη-
σε μετάνιωσε γιὰ τὴν πληροφορίαν ποὺ
τοῦ ἔδωσε, καὶ γιὰ νὰποφύγῃ μπερ-
δεψοδουλιὰ, τοῦ ἔβαλε τὸ δῖλημμα.
Μὰ ποῖον Μπάρμπα - Λιό γυρεύεις ;
τὸν πάνω ἢ τὸν κάτω ;

— Τὸν πάνω, ἀπάντησε ὁ ἔμπο-
ρος, ποὺ θυμήθηκε πὼς ὁ χρεωφει-
λέτης του εἶχε πεῖ πὼς καθόταν
στὸ πάνω μέρος τοῦ χωριοῦ.

— Τὸν πάνω ; Ἄμ' τὸν πάνω,
οὔτε μπάρμπα τὸν ἔχω οὔτε τὸν κα-
τέχω !

Κι' ἀμέσως τοῦ γύρισε τὴν πλάτη.

ΠΑΝ. ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΤΟ ΜΑΝΔΟΛΙΝΟ

Τρέχει τὸ τραῖνο ἀνάμεσα σὲ δάση
Δέντρα, περνοῦν στὰ μάτια μας μὲ βιάση
Νὰ κι' ὁ κάμπος, νὰ καὶ τ' ἀκροθα-
λάσαι ! . .

Σὲ μιὰ γωνιά, στὸν καναπὲν ἐκεῖνο
Εἶναι γεμμένο σὺν κορμὸν κορίτσι
Τὸ κοριτσάκι μὲ τὸ μαντολίνον . .

Κοιμάται... Μέσ' στὰ μάτια σφαλισμένα
Κρατάει τὰ μυστικά του τὰ θλιμμένα
Ποὺ δὲν τὰ λέν τὰ χεῖλιά τ' ἀνοιγμένα ! .

Ἐνα παιχνίδι, τὸ ξανθὸ κεφάλι
Μιὰ ἔδω, μιὰ ἔκει· στοῦ ταξιδιοῦ τὴ ἔαλη
Ὅμως, τὸ μαντολίνον στὴν ἀγκάλη ! . .

Ξέρει πὼς ἂν τὸ χάσῃ πιά δὲ θάξῃ
Ψωμί, γιὰ τὸ μικρὸ του τ' ἀδερφάκι
Μήτε φωτιά στὸ παγωμένο τῆξι . .

Ἀχ, πόσο τάχα νάχῃ περπατήσει
Ποιοὺς δρόμους καὶ πιά σπιτία ἔχει
[γυρίζει]

Πόσο ἔχει παίξει, πόσο τραγουδοῦσε ! .

Ποὺ τὸ μικρὸ του σῶμα δὲν ἀντέχει
Καὶ τώρα ἄλλες δυνάμεις πιά δὲν ἔχει
Παρὰ στοῦ ὄνειρου τὰ φτερά νὰ τρέχῃ . .

Βλέπει, χλωμὴ τὴ μάνα του στὸ στρῶμα
Καὶ πλάι της δυὸ μικρὰ ποὺ κλαῖν ἄ-
[κόμα]

Μ' ἓνα βαθὺ παράπονο στὸ στόμα . .

Σπρώχνει τὴ πόρτα μπαίνει μέσ' στὸ
[σπῆτι]

Ἐνα πουλί, ἓνα ἀλαφρὸ σπουρνίτι . .
Κι' ἔλαμψε εὐθὺς τὸ φῶς τοῦ Ἀπο-
[σπερίτη] . .

Νὰ μάνα, πάρ' τὰ φάρμακα καὶ γιάνε
Καὶ τὰ μικρὰ ἀδερφάκια ποὺ πεινᾶνε
Ἀπόψε, μητερούλα μου, θὰ φάνε ! . .

Τρέχει τὸ τραῖνο, τρέχει μέσ' στὴ πλάση
Ὅλα, περνοῦν στὰ μάτια μας μὲ βιάση
Πάει κι' ὁ κάμπος, πάει τ' ἀκροθα-
[λάσαι] . .

Καὶ τὸ κορίτσι τὸ χλωμὸ σὺν κορίνο
Σὲ μιὰ γωνιά στὸν καναπὲν ἐκεῖνο
Μὲ τί στοργὴ κρατάει τὸ μαντολίνον ! .

ΜΑΡΙΑ ΦΑΛΑΓΓΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

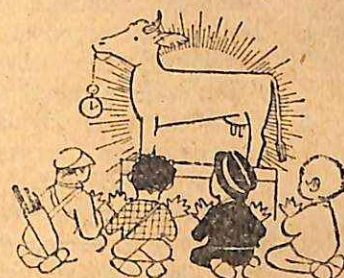

ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΠΑΡῆ ΤΟ ΡΟΛΟΪ

Νὰ μιὰ περίπτωση ποὺ θὰ ἔβαζε
τὸν ἴδιο τὸ βασιλιά τὸ Σολομώντα
σὲ δύσκολη θέση. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε,
ἔσεῖς μπορεῖτε νὰ βγάλετε τὴν κρί-
ση σας ;

Σὲ ἓνα χωριὸ τῆς Οὐγγαρίας ποὺ
ἔχει τὸ μελωδικὸ ὄνομα Κίρσκουν-
χαλ, ἔσφαξαν μιὰ ἀγελάδα. Τὴν
κακομοῖρα, θὰ πῆτε, γιατί νὰ τὴν
σφάζουν ; Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα.
Ἐκεῖνο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει τώρα
ἐμᾶς εἶναι ὅτι σὰς σφαγεῖα, καθὼς
τὴν καθάριζαν, βρῆκαν μὲς στὸ στο-
μάχι της ἓνα θαυμάσιο χρυσὸ ρολοῖ.

Οἱ ἐργάτες τῶν σφαγείων ἔκριναν
φυσικὰ πὼς τὸ ρολοῖ ἦταν δικό
τους, καὶ ἦταν ἔτοιμοι νὰ τὸ

πουλήσουν καὶ νὰ μοιραστοῦν τὴν
ἀξία του. Μὰ πρὶν προλάβουν νὰ τὸ
κάνουν ἔφθασε ὁ χασάπης ποὺ εἶχε
ἀγοράσει τὴν ἀγελάδα — κάποιος
φαίνεται θὰ τοῦ τὸ μαρτύρησε — καὶ
ἐδήλωσε πὼς ἡ ἀγελάδα ἦταν δική
του μαζί μὲ ὅ,τι εἶχε μέσα στὸ στο-
μάχι της. Καὶ τὸ ρολοῖ λοιπὸν ἔ-
πρεπε νὰ τὸ πάρῃ αὐτός.

Δὲν μπορούμε ν' ἀρνηθοῦμε πὼς
ὁ χασάπης εἶχε κάποιο δίκιο. Μὰ
πρὶν προφτάσῃ νὰ χαρῇ γιὰ τὸ ρο-
λοῖ καταφθάνει ὁ κτηνέμπορος ποὺ
εἶχε πουλήσει τὴν ἀγελάδα στὸ χα-
σάπη.

Αὐτὸς λοιπὸν ἐδήλωσε πὼς εἶχε
πουλήσῃ τὴν ἀγελάδα μόνον καὶ ὄχι
καὶ τὸ χρυσὸ ρολοῖ ποὺ εἶχε στὸ
στομάχι της. Τὸ ρολοῖ ἀνῆκε σ' αὐ-
τόν. Ἄν ἦταν νὰ πουλήσῃ τὴν ἀγε-
λάδα μαζί μὲ τὸ ρολοῖ, θὰ ζητοῦσε,
φυσικὰ, πολὺ μεγαλύτερη τιμή.

Πολὺ μπερδεύονται τὰ πράγματα.
Κι' ἀκόμα δὲν φτάσαμε στὸ τέλος.
Γιατί πρὶν συμβιβασθοῦν μαζί τους
οἱ τρεῖς ἄλλοι, καταπλέει ὁ χωριά-
της ποὺ εἶχε πουλήσει τὴν ἀγελάδα
στὸν κτηνέμπορο.

— Δὲν μοῦ λέτε σὰς παρακαλῶ,
λέει, ποῦ τὸ βρήκε ἡ ἀγελάδα τὸ
ρολοῖ ποὺ κατέπαιε καὶ βρέθηκε στὸ
στομάχι της ; Στὸ λιβάδι ὅπου ἔβο-
σκε. Τὸ λιβάδι εἶναι δικό μου, ἡ
ἀγελάδα ἦταν δική μου, λοιπὸν καὶ
τὸ ρολοῖ εἶναι δικό μου.

Ἡ ὑπόθεση τώρα εἶναι στὰ δικα-
στήρια καὶ ὅλος ὁ κόσμος στὴν Οὐγ-
γάρια περιμένει μὲ ἀνυπομονησία
τὴν ἀπόφαση καὶ καθέννας λείει τὴ
γνώμη του. Φαντασθῆτε τώρα ἂν
παρουσιαστῇ κι' ὁ πρῶτος κύριος
τοῦ ρολογιοῦ, αὐτὸς ποὺ τὸ ἔχασε
στὸ λιβάδι ! Μοῦ φαίνεται πὼς αὐ-
τὸς θάξῃ τὰ περισσότερα δικαιώμα-
τα ἀπ' ὅλους.

ΤΟ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΓΙΑ ΣΚΙΑΧΤΡΟ

Ὅτι τὸ ραδιόφωνο πολλὲς φορές
εἶναι ἐνοχλητικὸ καὶ ξεκουφαίνει
δσους βρίσκονται γύρω, αὐτὸ βέβαια
θὰ τὸ ἔχετε προσέξῃ ἀπὸ τὸν τρόπο
ποὺ πιάνει ἡ γιγιά ἢ ὁ θεῖος τὸ
κεφάλι του δταν ἀνοίγετε πολὺ τὸ
μεγάφωνο γιὰ νὰκούσετε τὸ τραγου-
δάκι τῆς μῦδας. Κανεῖς ὅμως δὲν
θὰ φανταζόταν πὼς τὸ ραδιόφωνο
θὰ μπορούσε νὰ χρησιμοποιηθῇ καὶ
γιὰ σκιάχτρο τῶν πουλιῶν.

Τὰ σκιάχτρα τὰ ξέρετε βέβαια.
Τὰ βάζουν στοὺς δεινρόκηπους καὶ
στὰ χωράφια γιὰ νὰ τὰ παίρνουν
τὰ πουλιά γι' ἀνθρώπους καὶ νὰ μὴ
πλησιάζουν. Τὰ πουλάκια ὅμως εἴ-
ναι πονηρά. Σιγὰ-σιγὰ ὄχι μόνον

παύουν νὰ φοβοῦνται τὸν περίεργο
ἀκούνητο αὐτὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ με-
ρικὰ τὸν συνειθίζουν τόσο ποὺ στή-
νουν ἀπάνω στὸ κεφάλι του τὴ φω-
λιά τους ! Οἱ γεωργοὶ λοιπὸν τῆς
Καλιфорνίας ποὺ ἔχουν δεινρόκη-
πους μὲ φρούτα ἐξαιρετικὰ, σπάνια
καὶ ἀκριβὰ, σκέφτηκαν νὰ βροῦν
ἓνα σκιάχτρο πραγματικὰ αποτελε-
σματικὸ. Τί σοφίστηκαν λοιπὸν ;
Κρέμασαν σὲ κάθε ἀπὸ τὰ κλαριά
τοῦ δένδρου σὲ κάθε κήπο ἀπὸ ἓνα

δυνατὸ μεγάφωνο ποὺ τὸ συνέδεσαν
μ' ἓνα σύρμα μὲ τὸ ραδιόφωνό τους
ποὺ τὸ ἔχουν ἀνοικτὸ ἀπὸ τὸ πρῶ-
τὸς τὸ βράδυ. Καὶ τὰ καυμένα τὰ
πουλάκια ἀκούγοντας τὰ νέα τῆς ἡ-
μέρας, ποὺ δὲν τοὺς ἐνδιαφέρουν
διόλου, ἢ τὴν τζᾶζ ποὺ δὲν τὴν βρί-
σκουν διόλου μελωδική, παίρνουν τὸ
πέταγμα τους κι' οὔτε τολμοῦν νὰ
πλησιάσουν καθόλου ἀπ' ἐκεῖνο τὸ
μέρος.

Ἀποτελεσματικώτατο λοιπὸν τὸ
νέο «σκιάχτρο». Ἐκτὸς ἂν τὰ που-
λιά τὸ συνειθίσουν κι' αὐτὸ καὶ μα-
ζεύονται στοὺς δεινρόκηπους ὅχι
μόνον γιὰ νὰ φᾶν τὰ φρούτα ἀλλὰ
καὶ γιὰ νὰ παρακολουθοῦν συγχρό-
νως τὸ πρόγραμμα τοῦ ραδιοφώνου.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΔΕΝΤΡΟ

Τὸ δέντρο αὐτὸ δὲν τὸ ἀναφέρει
ἡ Φυτολογία κι' οὔτε θὰ τὸ βρῆτε

σὲ κανένα δάσος. Εἰμαι ὅμως βέ-
βαιος πὼς θ' ἀρχίσῃ νὰ φυτρώνῃ σὲ
πολλὰ σπιτία καὶ μάλιστα στὰ σπι-
τία ποὺ ἔχουν γάτες. Γιατί ὀνομά-
ζεται «Τὸ δέντρο τῶν γάτων» καὶ
ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓνα κορμὸ ξύλινο
καρφωμένον ἐπάνω σὲ μιὰ στερεὰ
βάση.

Θ' ἀπορήσετε ; Σὲ τί χρησιμεύει ;
Χρησιμεύει γιὰ νὰ σώξῃ τίς πολυ-
θρόνες καὶ τίς κουρτίνες τῶν σπι-
τιῶν καὶ γιὰ ν' ἀκονίξῃ τὰ νύχια
τῆς ἡ γάτας. Γιατί οἱ γάτες, καθὼς
ξέρετε, εἶναι ἀπαραίτητο ν' ἀκονί-
ζουν τὰ νύχια τους καὶ μὴ ἔχοντας
ποῦ ἄλλοι νὰ τὸ κάνουν, ξεθυμαί-
νουν στὰ ἐπιπλά τοῦ σπιτιοῦ καὶ
τρῶνε ὑστερα ξύλο. Τώρα λοιπὸν
γιὰ εὐκολία τους τοὺς ἔκαναν αὐ-
τὸ δέντρο. Ἐγὼ σήμερον κιό-
λας θὰ παραγγείλω ἓνα γιὰ τὴν
Πίσσα.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1941

«Έτος 63ον.—Το Δωδεκάσελιδο κινδυνεύει με τον πόλεμο, αλλά ελπίζουμε να σωθῇ.—**Ἡ ἔκτακτη ὕλη τοῦ 1941.**—**«Δαυὶδ Κρῶφορδ».**—**«Οἱ κηδεμόνες τῆς Ντουντούς».**—**Πολλὰ νέα τῆς Κυρά-Μάρθας γιὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ.**—**Τὰ «Περίεργα ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο»** καὶ τὰ **«Θέλετε νὰ μάθετε πῶς...»** τοῦ **Ἀνανία.**—**Ἡ ἄλλη ὕλη.**—**Οἱ προθεσμίες γιὰ τὴν ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς.**—**Τόμοι «Διαπλάσεως»** με ἐκπτώση ὡς ἀμοιβή.—**Τὸ Ξεσπάθωμα.**

ΑΚΡΙΒΩΣ σήμερα, πού κάθησα νὰ σὰς γράψω τὰ νέα τοῦ 1941, ἡ Ἰταλία μὰς ἐκήρυξε τὸν πόλεμο. Οἱ νέοι θὰ κάμουν τὸ χρέος τους στὴν Πατρίδα, πολεμώντας γενναῖα «ὕπὲρ βωμῶν καὶ ἐστιῶν». Ἀλλὰ κι' οἱ ἠλικιωμένοι θὰ κάμουν τὸ χρέος τους—ὅλοι ἔχουν χρέη σὲ μιὰ τέτοια περίσταση.—κι' ἐγὼ θὰ κάμω τὸ δικό μου. Καὶ τὸ δικό μου χρέος εἶναι νὰ διατηρήσω με κάθε προσπάθεια, με κάθε θυσία, τὸ περιοδικὸ αὐτὸ πού θὰ διδάσκη, θὰ τέρπη, θὰ φωτίζη, θὰ ἀνακουφίζη καὶ θὰ παρηγορῇ τὰ παιδιὰ. Πάντα εἶναι ἐθνικὴ ἀνάγκη ἓνα καλὸ κι' ἀγαπητὸ περιοδικὸ γιὰ τὴ νεολαία· ἀλλὰ πόσο περισσότερο στὸν καιρὸ ἐνὸς πολέμου, πού καὶ τὰ σχολεῖα μπορεῖ νὰ κλειστὰ... Ὁρισμένα πράγματα δὲν μπορῶ βέβαια νὰ ὑποσχεθῶ—ἀνθὰ διατηρήσω π.χ. τὸ μηνιαῖο δωδεκάσελιδο ἢ ἀν δὲν θαῤῥῶ καὶ πάλι τὴ συνδρομή—γιατὶ αὐτὰ τὰ κανονίζουν οἱ περιστάσεις, πού ἔγιναν τόσο δύσκολες σήμερα. Μπορῶ ὅμως νὰ ὑποσχεθῶ πῶς θὰ κάμω τὰ πάντα, ὥστε ἡ ἐκδόσή μου νὰ ἐξακολουθήσῃ ὅπως ὡς τώρα, με τὴν ἴδια συνδρομὴ καὶ με τὸ μηνιαῖο δωδεκάσελιδο. Ὡ, ναί, ἐλπίζω στὸ Θεό, μὰ καὶ σὲ σὰς πού θὰ με βοηθήσετε στὴ μεγάλη μου αὐτὴ προσπάθεια, νὰ σωθῇ καὶ τὸ Δωδεκάσελιδο πού κινδυνεύει...

Ὅσο γιὰ τὴν ὕλη τοῦ 1941, τὴν ἔχω μελετήσῃ κι' ἐτοιμάσει ἀπὸ καιροῦ. Εἶναι πραγματικῶς ἐκτακτὴ. Καὶ μπορῶ νὰ σὰς ἀναγγεῖλω σήμερα τὰ κυριώτερα.

Τρεῖς μῆνες, ἀν ὄχι καὶ παραπάνω, ξεφύλλιζα καταλόγους, πῆγαινα σὲ βιβλιοπωλεῖα, διάβαζα βιβλία καὶ περιοδικὰ, ξέθαβα παλιούς μου τόμους γιὰ νὰ βρῶ τὰ καλύτερα, τὰ τερπνότερα, τὰ πιδ ἐνδιαφέροντα καὶ τὰ πιδ καλογραμμένα μυθιστορήματα, γιὰ νὰ σὰς προσφέρω γιὰ τὸ 1941.

Ἀλλ' ὁμολογῶ πῶς ἀνταμείφθηκα γιὰ τοὺς κόπους μου. Γιατὶ καὶ τὰ δύο μυθιστορήματα πού θὰ δημοσιεύσω τὸν ἐρχόμενο χρόνο θ' ἀφήσουν ἐποχὴ. Ἐντελῶς διαφορετικὰ ἀπὸ αὐτὰ πού δημοσίευσα φέτος, ἀπὸ τὴν πολυαγάπητη «Μικρὴ Πριγκίπισσα» κι' ἀπὸ τὸν τόσο πρωτότυπο «Γιάννη Καστέρα» θὰ σὰς κατὰκτῇ ὅμως ὅλους κι' ὅλες καὶ θὰ κρατήσουν ζωηρό-

τατο τὸν ἐνδιαφέρον σας ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

Τὸ πρῶτο εἶναι ἀπὸ τὰ πιδ περιπετειώδη καὶ συναρπαστικὰ μυθιστορήματα πού ἔχουν δημοσιευθῇ στὴν «Διάπλασι» γραμμένο ἀπὸ τὸν Ἀγγλο συγγραφέα John Buchan καὶ εἰκονογραφημένο ἀριστουργηματικὰ ἀπὸ τὸν γνωστὸ καλλιτέχνη Georges Vallée. Ὁ τίτλος του εἶναι :

«ΔΑΥΙΔ ΚΡΩΦΟΡΔ»

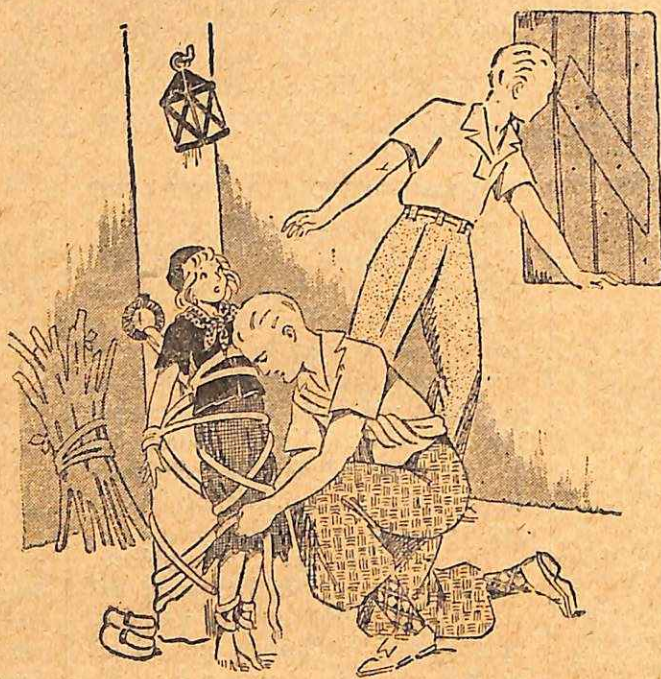
κι' ἔχει γιὰ ἥρωα ἓνα νεαρὸ Σκώτο, τὸν Δαυὶδ Κρῶφορδ, πού πηγαίνει στὴ Νότιο Ἀφρικὴ γιὰ νὰ ἐργασθῇ σ' ἓνα ἐμπορικὸ κατάστημα πού βρίσκεται σ' ἓνα μικρὸ κι' ἀπόμερο χωριό. Ἡ τύχη ὅμως, ἀλλὰ καὶ ἡ περιέργειά του, τὸν κάνει ν' ἀνακαλύψῃ πῶς τὸ χωριὸ αὐτὸ εἶναι τὸ κέντρον μιᾶς μεγάλης μυστικῆς ὀργάνωσης πού ἔχει σκοπὸ νὰ ἐπαναστατήσῃ ὅλες τὶς φυλὲς τῆς Ἀφρικῆς καὶ νὰ φέρῃ βασιλιά καὶ αὐτοκράτορα τοὺς ἓνα μαῦρο με ἐξαιρετικὴ προσωπικότητα, πού ἰσχυρίζεταν πῶς ἦταν ἀπόγονος τῆς βασίλισσας τοῦ Σαββά. Πῶς ὁ νεαρὸς Δαυὶδ κατορθώνει νὰ εἰσχωρήσῃ ὡς τὸ ἱερὸ ἀντροτῶν ἐπαναστατῶν, ν' ἀνακαλύψῃ τοὺς θησαυροὺς τους, νὰ μάθῃ ὅλα τὰς

μυστικὰ, νὰ εἰδοποιήσῃ τὶς ἀρχές, πῶς πέφτει στὰ χεῖρά τους, τί μαρτύρια τραβάει; Ἀλλ' ἀν στὸ τέλος σώζεται καὶ πετυχαίνει νὰ ματαιώσῃ τὴν ἐπανάσταση, αὐτὸ πιδ θὰ τὸ παρακολουθήσετε με ὅλο καὶ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ χρόνου πού ἀρχίζει ἀπὸ τὴν 1 Δεκεμβρίου, γιατί τόσο θὰ κρατήσῃ κι' ὁ «ΔΑΥΙΔ ΚΡΩΦΟΡΔ». Τὸ μόνο πού σὰς λέω εἶναι πῶς ἡ βάση ἀπὸ τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ εἶναι ἱστορικὴ, καὶ πῶς διαβάζοντάς το δὲν θὰ διασκεδάσετε μονάχα, ἀλλὰ θὰ μάθετε πολλὰ καὶ σπουδαῖστα πράγματα γιὰ τὴν ἡπειρο αὐτὴ πού καὶ σήμερα συγκεντρώνει τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον.

Σὲ ἐντελῶς διαφορετικὸ περιβάλλον διαδραματίζεται τὸ συγκινητικὸ, λεπτογραμμένο, ἀλλὰ καὶ τόσο δραματικὸ καὶ διασκεδαστικὸ συγχρόνως μυθιστόρημα τῆς Jacqueline Duché

«ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ»

πλουσιώτατα κι' αὐτὸ εἰκονογραφημένο ἀπὸ τὴν ἴδια

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
«ΟΙ ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ»

τὴ συγγραφέα πού εἶναι καὶ γνωστὴ ζωγράφος. Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ, πού ἀγόρια καὶ κορίτσια θὰ τὸ διαβάσουν με τὴν ἴδια εὐχαρίστηση, ἔχει πολλοὺς ἥρωες καὶ ἥρωίδες. Ἡρώες τοὺς εἶναι τέσσερα πανύψηλα ἀδελφία, σωστοὶ γίγαντες, ἀλλὰ με καρδιά ἀνάλογη με τὸ ἀνστημά τους, πού ζοῦν σ' ἓνα πλούσιο ἀρχοντικὸ πύργο καὶ ἡρωίδες δύο κοριτσάκια, ἡ Δομνίκα καὶ ἡ Δόζια, πού ἡ τυχαία σύμπτωση νὰ μοιάζουν τὰ ἀρχικά τους Δ, κάνει ὥστε ν' ἀνακατωθοῦν καὶ οἱ τύχες τους. Τὶ ἀκριβῶς τοὺς συμβαίνει, δὲν σὰς τὸ λέω, γιατί δὲν θέλω νὰ σὰς χαλάσω τὸ ἐνδιαφέρον. Φθάνει μονάχα νὰ σὰς πῶ ὅτι τὰ τέσσερα ἀδελφία γίνονται κηδεμόνες τῆς μικρούλας Δόζιας πού τὴν φωνάζουν χαϊδευτικὰ Ντουντού, καὶ πού κατορθώνει νὰ τοὺς κατακτήσῃ καὶ τοὺς τέσσερις με τὴν γλύκα τῆς, τὴν ἀφέλειά τῆς καὶ τὴ χάρη τῆς. Καὶ τὸ ἄλλο κοριτσάκι τί γίνεται; Κι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ. Θὰ τὰ διαβάσετε μόνοι σας, κι' ὅταν τὸ μυθιστόρημα τελειώσῃ, θ' ἀναγνωρίσετε πῶς εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιδ ὠραῖα πού ἔχω ποτὲ δημοσιεύσῃ.

Τοὺς «ΚΗΔΕΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΝΤΟΥΝΤΟΥΣ», πού θὰ κρατήσουν μόνο μιὰ ἑξαμηνία, θὰ διαδεχθῇ ἄλλο μυθιστόρημα, πού δὲν σὰς τὸ λέω ἀκόμη. Ἴσως... Ἴσως νὰ εἶναι καὶ πρωτότυπο ἑλληνικόν. Ἀλλὰ γι' αὐτὸ κρατήστε τὴν ὀρεξή σας.

Μὰ τὰ «Νέα» μου δὲν τελειώνουν ὡς ἐδῶ. Ἡ μάλ' ὄν, τελειώνουν τὰ δικά μου καὶ ἀρχίζουν τοῦ Ἀνανία. Γιατὶ ὁ γραμματικὸς καὶ ψυχολογικὸς μου, τώρα πού ἐγκατέλειπε ὀριστικὰ πιά τὴν τεμπελιά, γίνεται κάθε χρόνο καὶ πιδ δραστήριος καὶ πιδ ἐφευρετικὸς. Ὅπως αὐτὸ τὸ ἔτος, ἔτσι καὶ τὸ 1941 θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ σὰς γράφῃ τὰ σπαρταριστὰ «**ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ὍΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ**» πού τόσο σὰς ἀρέσουν. Τὶ σὰς ἐτοιμάζει ὅμως γιὰ νὰ διαδεχθῇ τὶς μοναδικὲς καὶ ἀφθαστες «Ἱστορίες γιὰ γέλια καὶ γιὰ κλάμματα»; Ὁ κατεργάρης δὲν ἤθελε νὰ μοῦ τὸ φανερώσῃ, ἀλλὰ τὸ ἀνακάλυψα. Τὸ καινούργιο μηνιαῖο ἄρθρο τοῦ Ἀνανία θὰ τιτλοφορεῖται :

«ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΜΑΘΕΤΕ ΠΩΣ...»

καὶ θὰ εἶναι ὄχι μονάχα διασκεδαστικὸ ἀλλὰ μαζὶ κι' ἐγκυκλοπαιδικόν. Θὰ σὰς βάζῃ μέσα στὰ μυστικὰ τῶν συγχρόνων ἐφευρέσεων, τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ συγχρόνως θὰ σὰς ἐξηγῇ τόσα πράγματα τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, πού τὰ ἔχουμε τόσο συνηθίσει, ὥστε νὰ μὴ σκεπτόμαστε πῶς στὰδια περνοῦν ὥσπου νὰ φτάσουν ὡς τὰ χεῖριά μας. Θὰ σὰς τριγυρίξῃ καὶ στὸ ζωϊκόν, στὸ φυτικόν, στὸ ὄρυκτό βασιλεῖο. Κι' αὐτὰ ὅλα ὄχι

μὲ ξερὸ καὶ σχολαστικὸ τρόπο, ἀλλὰ με τὸ γνωστὸ σας διασκεδαστικὸ ὕφος τοῦ Ἀνανία, πού δὲν θὰ παραλείπῃ νὰ βάζῃ καὶ κανένα... ἀλογολογισμὸν, ὅποτε χρειάζεται.

Κι' ἡ «**ΚΥΡΙΑΚΗ**»; θὰ ρωτήσετε. Κι' αὐτὴ θὰ γίνῃ στὸ διάστημα τοῦ 1941—ἡ 45ῃ—καὶ θὰ προκηρυχθῇ ἡ 46ῃ. Ἀλλὰ κι' οἱ «**ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ**» τοῦ Φαίδωνος θὰ ἐξακολουθήσουν ἀνθ' ἑλῆν ὁ Θεός, κι' οἱ τακτικοὶ κι' ἐκτακτοὶ **ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ**, κι' ἡ **ΣΕΛΙΔΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ**, καὶ ὅλα. Περιττὸ τώρα νὰ σὰς πῶ, πῶς κι' ἡ ἀκούραστη Κυρά-Μάρθα ἔχει ἐτοιμάσει πολλὰ **ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ** γιὰ τὰγαπημένα τῆς μικρὰ παιδιὰ, πού τὸ ἓνα θὰ διαδέχεται τὸ ἄλλο. Θὰ σὰς ἐλεγα μάλιστα καὶ τὸν τίτλο τοῦ πρώτου, ἀλλὰ ὡς σήμερα δὲν τὸν ἔχει βρεῖ...

Λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ μένα, ἡ καλύτερα μαζὶ με μένα, θὰ κάμετε τὸ χρέος σας καὶ σεις. Καὶ τὸ πρῶτο εἶναι ν' ἀνανεώσετε **ἐγκαίρως τὴ συνδρομὴ σας**,

πού ὅπως γνωρίζετε εἶναι ὁ μόνος μου πόρος. Ἐκεῖνοι πού θ' ἀνανεώσουν ἐγκαίρως γιὰ τὸ 1941 θὰ ἔχουν κι' ἓνα μεγάλο πλεονέκτημα:

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Ὅσοι ἀνανεώσουν τὴ συνδρομὴ τους ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου 1940 θὰ ποσοῦν ν' ἀγοράσουν δύο τόμους μου τῆς Β' Περιόδου με δρχ. 70 μόνον τὸν καθένα ἀντὶ 110 πού πουλιέται (τῶν ἐπαρχιῶν θὰ προσθέσουν 5 δρχ. γιὰ τὰ ταχυδρομικά καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ δρχ. 40). Καὶ ὅσοι θ' ἀνανεώσουν ὡς τὶς 31 Ἰανουαρίου 1941, θὰ ἔχουν τὸ προνόμιο ν' ἀγοράσουν ἓνα τόμο μου με τὴν ἴδια ἐκπτώση. Τὸ προνόμιο αὐτὸ γιὰ ὅλους τοὺς δικαιούχους θὰ ἰσχύῃ ὡς τὸ τέλος **Μαρτίου**. Ὅσοι ἀπὸ ἐκείνους πού θ' ἀνανεώσουν ἐγκαίρως τὴ συνδρομὴ τους ἀφήσουν νὰ περάσῃ ἡ προθεσμία αὐτὴ χωρὶς νὰ κάνουν χρῆσιν, δὲν θὰ ἔχουν πιά τὸ δικαίωμα ν' ἀγοράσουν τόμο με ἐκπτώση. Κι' ἐπειδὴ κι' οἱ τόμοι τῆς Β' Περιόδου ἀρχισαν νὰ ἐξαντλοῦνται, καλὸ εἶναι στὴν παραγγελία σας νὰ σημειώνετε δύο ἑτῶν τόμους, ὥστε ἀν εἶναι ἐξηντημένοι ὁ ἓνας νὰ σὰς στέλνω χωρὶς χρονοτριβὴ τὸν ἄλλο.

Τὰ μυθιστορήματα πού περιέχει κάθε μου τόμος δημοσιεύθηκαν στὸ 6ο φυλλάδιο αὐτοῦ τοῦ Τόμου καὶ θὰ δημοσιευθοῦν πάλι στὸ δωδεκάσελιδο τοῦ Ἰανουαρίου. Τὸ δεύτερο χρέος σας, ἐξ ἴσου σπουδαῖο, εἶναι

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἀν καθένας ἀπὸ σὰς ἐνέγραφε ἔστω κι' ἓνα νέο συνδρομητὴ, οὔτε τόσες οικονομικὲς δυσκολίες θ' ἀντιμετώπιζα καὶ σ' αὐτὴ ἀκόμα τὴ δύσκολη περίσταση,

ΕΙΚΟΝΑ ΑΠΟ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
«ΔΑΥΙΔ ΚΡΩΦΟΡΔ»

και τακτικώτερα δωδεκάσέλιδα θα μπορούσα να σας προσφέρω. Η προκήρυξη του νέου Διαγωνισμού Εεσπαθώματος θα δημοσιευθεί στο έρχόμενο, μα δεν είναι ανάγκη να περιμένετε ως τότε. Αρχίστε από σήμερα να εεσπαθώνετε για την αγαπητή σας Διάπλασι και έχετε

όπ' όψι σας ότι και κάθε νέος συνδρομητής που έγγραφε ως τις 31 Δεκεμβρίου ή τις 31 Ιανουαρίου έχει το ίδιο προνόμιο με τους παλιούς που ανανεώνουν. Αυτό θα σας βοηθήσει πολύ στο ξεσπάθωμά σας. Τίποτ' άλλο.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΟ ΜΠΟΜΠΗ; (*)

Δεν τον γνωρίζετε; Έμ τότε χάνετε. Γιατί ο Μπόμπης είναι ένας σκύλος διάσημος σε όλη τη Νέα Υόρκη.

Θά μου πείτε: πού να τον γνωρίζουμε τον Μπόμπη, τη στιγμή που αυτός είναι στην Αμερική κι' εμείς είμαστε εδώ. Έχετε δίκιο. Γι' αυτό θα σας τον γνωρίσω εγώ.

Ο Μπόμπης λοιπόν, όπως είπαμε, είναι τώρα διάσημος. Μά πριν από λίγα χρόνια ήταν ένα τρισάθλιο και αξιοδόκρυτο κουταβάκι που κάποιος κακός άνθρωπος το είχε χωρίσει απλαχνα από τη μαννούλα του και το είχε πετάξει στο δρόμο. Ήταν χειμώνας, έβρεχε και το καυμένο το σκυλάκι θα ψοφούσε από το κρύο κι' απ' την πείνα. Μά υπάρχουν πονετικές ψυχές και για τα έρρημα σκυλάκια.

Την ώρα που ο Μπόμπης κλεούριζε απελπισμένα στη γωνίτσα που είχε ζαρώσει, έτυχε να περάσει από κεί ένα κοριτσάκι φτωχό και όρφανό, που το λέγαν Άννα και που δούλευε σ' ένα μικρό ξενοδοχείο φαγητού. Είδε το δυστυχισμένο σκυλάκι, που έτρεμε από το κρύο, το λυπήθηκε και το πήρε μαζί της.

Η διευθύντρια του ξενοδοχείου ήταν πολύ καλόκαρδη γυναίκα. Μόλις είδε το σκυλάκι το λυπήθηκε κι' αυτή κι' έδωσε στην Άννα την άδεια να το κρατήσει. «Βάλ' το εκεί σε μια γωνιά, της είπε, και πρόσεχε μονάχα να μη μού μπη στην σάλα, όπου τρώνε οι πελάτες».

Φαντάζεσθε πια τι χρυσή ζωή άρχισε από κείνη την ημέρα για το φτωχό πεταμένο σκυλάκι. Έτρωγε όσο ήθελε—και παραπάνω ακόμη—κοιμόταν σ' ένα ωραίο, ζεστό μέρος, περνούσε την ημέρα του μέσα στην ευρύχωρη κουζίνα που μοσχοβολούσε από τόσες ορεκτικές μυρουδιές. Όλοι τον αγαπούσαν και όλοι τον έκαναν γούστο γιατί σ' αλήθεια ήταν πολύ άστειο κι' έξυπνο σκυλάκι. Τον έβγαλαν και Μπόμπη κι' ήταν το χαϊδεμένο παιδί του ξενοδοχείου, αρχίζοντας από τη χοντρή μαγειρίσα και τελειώνοντας στο μικρό παραμάγειρα.

Μά ο Μπόμπης, παρ' όλη αυτή

την καλοπέραση, δεν μπορούσε να κόψει ένα φοβερό έλάττωμα που είχε: — Βλέπετε, δεν έχουν μόνον τα παιδιά έλαττώματα, έχουν και τα σκυλιά. — Κι' ο Μπόμπης μας ήταν λιγούδης! Θ' απορήσετε. Ο Μπόμπης, που ζούσε μέσα σε ξενοδοχείο φαγητού, που έτρωγε όλα τα κόκκαλα και όλα τ' αποφάγια, που κόντευε να σκάσει από το πολύ φαί, γύρευε να φάει και άλλο ακόμη.

Αχ, όπως πολλά παιδιά που γνωρίζω, ο Μπόμπης δεν ήταν λιγούδης για φαί, ήταν λιγούδης για γλυκά. Και τα γλυκά δεν έχουν δυστυχώς ούτε κόκκαλα, ούτε πέτσες για να μένουν στο πιάτο κ' για ένα λαίμαργο σκυλάκι που τα λιγουρεύεται.

Έτσι λοιπόν μια μέρα ή μαγείρισσα παρετήρησε, πως τα γλυκά που έτοιμάζε για τους πελάτες του ξενοδοχείου εξαφανίζονταν από τη μια στιγμή στην άλλη χωρίς κανείς να ξέρει πώς. Οι υποψίες της έπεσαν στο μικρό παραμάγειρα, που κι' αυτός ήταν λιγούδαρης. Κάθε φορά που ή μαγείρισσα θά έτοιμάζε κρέμα ή ριζόγαλο καθάριζε συστηματικά την κατσαρόλα πριν την πλύνει. Μά ο παραμάγειρας έκαμε δροκό πως δεν ήταν αυτός. Άλλο είναι να γλύφεις το τσουκάλι, κι' άλλο να κλέβεις τα γλυκά.

Και για ν' αποδείξει πως ήταν άθως άποφάσισε να παραφυλάξει και ν' ανακαλύψει τον κλέφτη. Και ποιον είδε νομίζετε; Τον φίλο μας τον Μπόμπη, που, ανεξαιρέτως σ' ένα σκαμνί, άρχαζε με μεγάλη τέχνη τις τροφές και τα έκλειρ και τα κατεδρόχιζε.

Δεν είναι βέβαια ανάγκη να σας πω ότι ο Μπόμπης, όταν ανακαλύφθηκαν τα κατορθώματά του, έφαγε τόσο ξύλο, που θά μπορούσε να βάλει και στην τσέπη του, αν είχε βέβαια τσέπη. Η μαγείρισσα μάλιστα φέρισε πως θά τον διώξει μα ή Άννα της έκανε τόσα παρακάγια κι' έχυσε τόσα δάκρυα, που στο τέλος τον λυπήθηκε κι' είπε μόνο πως δεν έννοουσε να ξαναϊδή το Μπόμπη στην κουζίνα.

Ένα μεσημέρι, που το ξενοδοχείο έτυχε να έχη πολύν κόσμο, τα γλυκά σώθηκαν πολύ γρήγορα. Έστειλαν λοιπόν την Άννα στο αντικρινό Ζαχαροπλαστείο να πάρει μερικά. Ο Μπόμπης την ήκολούθησε. Ήταν ή

πρώτη φορά που έμπαινε σ' αυτό το μαγαζί κι' έμεινε έκθαμβος. Καλέ, έδω παντού γεμάτο γλυκά! Καλέ, έδω ήταν καλύτερα από το ξενοδοχείο! Καλέ, έδω ήταν σωστός παράδεισος!

Από κείνη την ημέρα πήρε τη συνήθεια και κάθε απόγευμα τσάκωνε για λίγη ώρα απ' το ξενοδοχείο και πήγαινε και στεκόταν απ' έξω από το Ζαχαροπλαστείο και θαύμαζε τα ωραία και ορεκτικά πράγματα που στόλιζαν τις βιτρίνες του. Δύο τρεις φορές μάλιστα έπεχείρησε να μπη και μέσα, μα τον έδιωξαν τον κακομοίρη, και μάλιστα με το σκούποξυλο!

Νομίζετε πως απελπιζόταν ο Μπόμπης; Κάθε άλλο. Ξανάπαιρνε πάλι τη θέσι του έξω απ' το Ζαχαροπλαστείο κι' έδλεπε τους πελάτες που έμπαιναν και έβγαιναν, πλήρουναν στο Ταμείο κι' έτρωγαν από αυτά τα ωραία γλυκά.

Μια μέρα που είχε μείνει περισσότερη ώρα, παρετήρησε με μεγαλύτερη προσοχή την κίνηση του Ζαχαροπλαστείου και ξαφνικά, όπως ο άρχαίος Αρχιμήδης φώναζε: «Εύρηκα! Εύρηκα!», έτσι κι' αυτός έβαλε κάτι χαρούμενα γαυγίσματα κι' έφυγε γοργός σαν άστραπη. Τώρα, καλέ, κατάλαβε γιατί δεν ήθελε να δώσουν τίποτε σ' αυτόν!

Η ξενοδόχα, που βρισκόταν στο ταμείο και μετρούσε τις εισπράξεις της ημέρας, βλέπει μονομιάς ν' άνοιγη ή πόρτα, να μπαίνει μέσα ο Μπόμπης σαν σίφουνας, να πηδάει επάνω στο γραφείο, ν' άρπάξει ένα νόμισμα και να ξεφεύγει με την ίδια γρηγοράδα. Φυσικά έτρεξε από πίσω του για να του το ξαναπάρη, μα πριν προφθάσει, ο κύριος Μπόμπης είχε περάσει κιόλας το δρόμο και είχε μπη μέσα στο Ζαχαροπλαστείο.

Α, τώρα δεν φοβόταν ούτε σκούποξυλο, ούτε τίποτε. Ήταν κι' αυτός ένας πελάτης σαν τους άλλους. Επήδησε επάνω σε μια καρέκλα κοντά στο ταμείο, άφησε να πέσει το νόμισμα που κρατούσε στο στόμα του, και κουνώντας την ουρά του πήγε στο τραπέζι που βρίσκονταν άραδιασμένα τα γλυκά, διάλεξε ένα παστιτσάκι και το έφαγε με όλη του την ήσυχία. Δεν το είχε πληρώσει; Φυσικά ο Μπόμπης άξιζε να φάει

τώρα ένα δεύτερο ξύλο, μεγαλύτερο από το πρώτο. Μά σε ποιόν έκανε καρδιά να δέιρη ένα τόσο έξυπνο ζώακι;

«Αυτό το σκυλί είναι έξυπνο σαν άνθρωπος, είπε ή διευθύντρια του ξενοδοχείου. Εγώ θά του δώσω κι' άλλα χρήματα για να ιδούμε τί θά κάνει.»

Τί θά κάνει; Ό,τι έκανε και πριν. Τώρα πειά ο Μπόμπης είχε μάθει

τόν τρόπο. Δίχως να χάσει καιρό έτρεξε πάλι στο Ζαχαροπλαστείο, πλήρωσε με τα χρήματα που του είχαν δώσει κι' έφαγε άλλο ένα παστιτσάκι.

Από κείνη την ημέρα ο Μπόμπης έγινε διάσημος. Σ' όλη την γειτονιά μαθεύτηκε ή έξυπνάδα του και όλοι οι πελάτες του ξενοδοχείου τόβρισκαν για παιγνίδι να δίνουν στο σκύλο χρήματα για να πηγαίνει να

φωνίσει το γλυκό του. Καταλαβαίνετε βέβαια πως ή φήμη του Μπόμπη έγινε αίτια ν' αύξηση ή πελατεία του ξενοδοχείου από τη μια μεριά και του Ζαχαροπλαστείου από την άλλη και σήμερα κάνουν και τα δύο χρυσές δουλειές.

Γνωρίζετε έσείς κανέναν άλλον σκύλον τόσο έξυπνο; Εγώ δηλογογώ πως δεν γνωρίζω!

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΙΚΟΝΑ

...Και πλάκωσ' ή νυχτιά. Σαν να διατάζει
Αργά με φρίκη το φεγγάρι βγαίνει.
Από μακριά ο άνεμος ουρλιάζει
Κι' ανάκατοι κοιμούνται οι σκοτωμένοι.

Σπαθιά, κοντάρια, όπλα τσακισμένα,
Αμορφιο όγκοι ασάλευτοι φαντάζουν,
Και τα σκοτάδια σιωπηλά σκεπάζουν
Αλογα στα κανόνια χτυπημένα.

Θερίο, ένας καβαλλάρης σφοδιασμένος
Που απ' τα σκουτιά του αίματα σταλάζουν,
Σφιχτά ειν' από τ' όπλο του πιασμένος.

Πιο μαύρα από τη νύχτα εκεί σιμά του
Τ' αλόγου του οι τρίχες άνεμίζουν.
Η χαίτη του ή πυκνή και ή ούρά του
Φαντάσματα πετούμενα θυμίζουν.

Συντρίμια είναι οριγμένα πέρα ως πέρα
Και τ' άλογο εκεί που περιμένει
Ανήσυχο μυρίζει τον άγέρα.

Και μόνο, στη λαγυιά σά βραχνιασμένη
Κάποιου κοράκου ή κρωγμή άψηλώνει,
Κι' ύστερα πάλι νέκρα—ή νέκρα μόνη.
Ταυρομάχος [Α]

ΤΗΣ ΑΠΟΓΡΑΦΗΣ

Στη ράχη μου έπεσε να συμπληρώσω μερικά δελτία του σπιτιού μας: Ρωτώ την ύπηρετριά μου:

— Πότε γεννήθηκες;
— Που να θυμάμαι, μου λέει.
— Καλά, της ξαναλέω, δεν άκουσες από τον πατέρα σου, τη μητέρα σου, πότε γεννήθηκες;
— Άκουσα, πως την ίδια μέρα γεννήσε κι' ή γουρούνα μας έννιά γουρονόπουλα κι' έτσι παρηγορήθηκαν που ή μάνα μου γεννήσε θηλυκό.
— Τότε, πότε γεννήσε ή γουρούνα σας τα έννιά γουρονόπουλα;
— Δεν σόπα; Την ημέρα που γεννήθηκα εγώ!

— Μπράβο, και συ γεννήθηκες την ημέρα που γεννήσε ή γουρούνα σας τα 9 γουρονόπουλα, το όλον δέκα.

Δεν ήξερα τί πράξη έπρεπε να κάμω για να βρω την ήλικία της. Βλέπεις Αλγεβρα ακόμη δεν έμαθα κι' έτσι άφησα το ζήτημα να το βρή ή γιαγιά μου που φορεί γυαλιά και βλέπει περισσότερα πράγματα από μένα.

Αρχιζέζαντο [Α]

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Φεγγαρόλουστη νύχτα.

Σκίτσος του Ραφαήλ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

Κάποτε, που ο Αίσωπος ήταν δούλος, πήρε διαταγή από τον άφεντη του, να πάη μαζί με τους άλλους δούλους στο κτήμα, για να μεταφέρουν όλοι τους τις άποσκευές που χρειαζόνταν για την έξοχή το καλοκαίρι.

Οι άλλοι δούλοι λυπόταν τον Αίσωπο που τον έβλεπαν έτσι άδύνατο και κακοφτιασμένο και τούλεγαν να διαλέξει το ελαφρότερο δέμα. Ο Αίσωπος όμως φορτώθηκε το σακκούλι με το ψωμί. Όλοι γελοούν με την... κουταμάρα του. Το μεσημέρι όμως που στρώσανε να φάνε και παρατήρησαν πόσο ψωμί χάλασαν, κατάλαβαν την έξυπνάδα του Αίσωπου. Ός που να φτάσουν στο κτήμα—χρειαζόνταν δυο μέρες—ο Αίσωπος πήγαινε πια χωρίς κανένα φορτίο.

Ο βασιλιάς της Αιγύπτου Νεκτένας είχε παλιά έχθρα με τον βασιλέα της Βαβυλώνας, Λύκερο. Μια ημέρα λοιπόν του έστειλαν άπεσταλμένους για να του πούν πως ήθελε να του βρή άρχιτέκτονες που να χτίσουν σπίτια στον άέρα. Αν δεν κατορθώνε να του βρή, θά του κήρυσσε πόλεμο και θά του έπαιρνε τη χώρα του. Ο Λύκερος δεν ταράχτηκε καθόλου, μόνον είπε στον Αίσωπο, για να πάη στον Νεκτέναβο και λύση αυτός το δύσκολο ζήτημα.

Ο Αίσωπος έβαλε μέσα σε καλάθια 5-6 άετρες και πήγε να συναντήσει τον Νεκτέναβο.

— Έσένα έστειλε, είπε με άποτροπή ο βασιλιάς κοιτάζοντας την μεγάλη του άσχημία. Έμπρός δείξε μου τους άρχιτέκτονες, που χτίζουν τα σπίτια στον άέρα.

Ο Αίσωπος άνοιξε τα καλάθια και άμέσως πέταξαν από μέσα οι άετοι.

— Τώρα, Μεγαλειότατε—λέει στο βασιλιά—που σου έφερα τους άρχιτέκτονες, δώσε συ τα άπαιτούμενα υλικά, για να χτίσουν τα σπίτια.

Ο Νεκτέναβος ευχαριστήθηκε πολύ από τον Αίσωπο και τον έστειλε πίσω στον άφεντη του γεμάτον δώρα.

Απολλώνιος [Β]

ΤΑΞΙΔΙΑ

Η μηχανή του μεγάλου υπερωκεανείου που χτυπά τα βρόμικα νερά και ξανοίγει την πλώρη για ταξίδι μακρινό πόδες καρδιές άφηνει πίσω στο μουράγιο μελαγχολικές. Τίποτε δεν μπορεί να συγκριθί με τη χώρα που δίνουν τα ταξίδια, ή ποικίλη έναλλαγή των τοπίων, οι αντίθεσεις της φύσης,

Ο θαλασσινός έχει προνομίοχο έπαγγελμα. Γυρίζει παντού και ποτέ δεν νοιώθει την κούραση της μονοτονίας. Ένα μεγάλο φορτηγό ξεκινά. Σε λίγες ώρες χάνεται στον Έλλησποντο. Περνώντας βιαστικά τον Βόσπορο, προχωρεί προς την Μαύρη Θάλασσα. Το πλήρωμα άκουμπισμένο στην κουπαστή χαζεύει με τα δελφίνια.

Η Μαύρη Θάλασσα ήσυχη, άντανακλά στον ήλιον και λαμποκοπά. Το βράδυ με το φεγγάρι δείχνει φανταχτερά τον ήσκο του φορτηγού.

Το ξεμέρωμα φαίνονται οι πρώτες στεριές της Ρουμανίας. Και το βραδάκι το πλήρωμα φιλοξενείται στο λιμάνι του Γαλατσιού.

Ο Δούναβιος κυλά τα μπλάβα νερά του με νοχέλεια. Στις όχθες οι άσπυγανοί άφήνουν τα δοξάρια τους να σκορπίσουν τους εϋθυμους τόνους κίπου παλιού τραγουδιού. Και κάτω στο λιμάνι το φορτηγό περιμένει σαν ύπομνητικό ύποζυγιο την ώρα που θά ξεκινήσει για καινούριο ταξίδι. Και οι μέρες κυλούν. Οι θαλασσινοί ξεκούραστοι περιμένουν. Καμιά λύπη δεν σφίγγει την ψυχή τους.

Η Ρουμανία είναι βέβαια φιλόξενη χώρα, μα υπάρχουν κι' άλλες πολλές. Όπου κι' αν στρίψουν είτε κατά τον λεβάντε, είτε κατά τον πουνέντε θά βρεθί στην πλώρη τους ένα λιμάνι με άλλο χρώμα, με άλλη κίνηση.

(*) Ομιλία από το Ραδιόφωνο.

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 34.

411. Ἐπειτα (ἔ! πῆτα). — 412. Ρωσία (Ρ. Σία). — 413. Σαοὺλ· αὐλός. — 414. Πίνα· πενιά. — 415.

ΜΗΡΟΣ ΑΣΚΟΣ 416. Τὸ βαθὺ
 Η Τ Κ Α ποτάμι δὲν
 Λ Ε Μ Ν κάνει κρότο.
 Ε Α Γ Κ Ω Ν Ι (Ἡ ἀνάγνω-
 Α Γ Ε Λ Η Ν Ο Μ Ο Σ σις ἐκ τοῦ
 Σ Η μεσαίου Τ
 Ο Μ μαιανδροει-
 Σ Α Υ Ρ Α δῶς). — 417.
 ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ (Ἀιδίνιον), ῥόδον, Δάρ-
 δανος, ὄρνις, Νορμανδία, Ἰδας, Σό-
 δομα). — 418 - 422. Διὰ τοῦ Υ: αὐτός,
 δευτός, ἕλεος, μύλος Σύρος. — 423. Ἐν
 τῷ Ἀδῇ οὐκ ἔστι μετάνοια (ἐν τῷ α,
 δεῖ, οὐκ ἐς τί, με ταν ια.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Μ' — 894]

Λουλούδι τῶν Ἀλπεων, τετραδιάκι
 ἀνταπέδωσα καὶ ἐπεστράφη. Γράψτε
 σωστὴ διεύθυνση καὶ ἀπαραιτήτως ὄνομα.
 Μαγεμμένο Δοξάρι

[Μ' — 895]

Νίλς, γιατί δὲν ἀπαντᾷς; Μήπως ἀπὸ
 τήν. . . ἐκπλήξη ; ; ; !!
 Παράξενη Μικρούλα

[Μ' — 896]

Κατόπιν ἐορτῆς 60 χρόνων.
 Πράσινο Ἄλογο, μετὰ τὴν ἐπι-
 δεῖξη τῶν δοντιῶν σου, ὁ Ταυρομάχος ἱκα-
 νοποιήθηκε; Περιμένω γράμμα. — Ἀπόλ-
 λωνα τοῦ Μπελβεντέρε, σὸ χαριτωμέ-
 νο παιδικὸ σου μουτράκι, αὐτὸ τὸ ψευ-
 δώνυμο δὲν ταιριάζει. Γιατί δὲν παίρνεις
 τὸ: Μπέμπης; — Ταυρομάχε, νόμιζες ὅτι
 θὰ εὐρισκες ταύρους σὸ θέατρο, γι' αὐτὸ
 φόρεσες κόκκινο πουλόβερ; — Ἡ φωνὴ τοῦ
 Ἑθνικοῦ Ἰδεώδους τὸν βοηθεῖ γιὰ νὰ
 γίνῃ ῥήτορας. Ἀλλωστε καὶ μέσα σὸ θέ-
 ατρο δὲν ἔπαψε νὰ τὴν ἐπιδείχνῃ. Ἀπο-
 τέλεσμα ὅμως ἦταν ν' ἀπειληθῇ μ' ἔξω-
 ση ἀπὸ τὸν διεθυντή. Τί ἀστεῖο !!! —
 Ναυτόπουλο τῆς Ἑλλης, Ἀλινί-
 στρια, ἐυνηστесе. Εἶναι καιρός. — Σαν-
 θὲ Ἰσπότη, ἦρσαν σὴν γιορτῇ; Δὲν
 σὲ εἶδα. Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι

[Μ' — 897]

Βασιλικὴ Ἀετὴ, χρόνια πολλά. Γελα-
 στὲ Ἀντιπλοίαρχε, ἀφοῦ λέγεις Γα-
 βαλάς, γιατί στήν ἀλληλογραφία ἀπαντᾷς
 Ρήγας ; ; ; Μήπως ἀγνοεῖς γραφή !! ; ;
 Σανθὸς Ἰσπότης

[Μ' — 898]

Εθνικὸν Ἰδεώδες, μὴν εἶσαι ἀφηρημέ-
 νος !!! Διεύθυναι: (Μ' — 330). Μπου-
 μπουλ . . . γραμματεὺς ; ;

Βασίλισσα τῶν Ρόδων

[Μ' — 899]

Μπελβεντέρε, ὦρατα σὲ σύστησε τὸ
 Ἰδεώδες ! Ἐμεῖς ἀκούσαμε. . . τε-
 ρατάκι !!! (Θύμωσες ;)
 Βασίλισσα τῶν Ρόδων, Μωραϊτοπούλα

[Μ' — 900]

Ελβιάτη, εὐχαρίστησε θὰ στείλω τετρα-
 διάκι, ἀλλὰ σὲ ποῖα διεύθυνση ; Τῆς
 Ἑκάλης ; Μπόεμ

[Μ' — 901]

Κάσσιε, γιατί τέτοιος ἵπποτισμός !!!
 ἀπάντη μου ; Σχεχῶς ὅσα συνέδη-
 σαν ; Συγχαρητήρια λοιπόν.

Μαγεμμένο Δοξάρι

[Μ' — 902]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, ἀφοῦ δὲν εἶσαι
 θυμωμένος, γράψε μου. — Κορίτσι τῆς
 Ἑλλάδος, Βάγκνερ, γιατί δὲν ἀπαντᾷς ;
 — Ὁ Διαγωνισμός μου (Μ' — 484) παρατεί-
 νεται.

ΜΟΡΦΕΥΣ

[Μ' — 903]

Λευκὴ Καμέλια, Γαλανομῆλα, Δίστο-
 λε περιμένω Μικρὰ Μυστικά. — Δικέφα-
 λε Ἀετὴ, Τσιριγώτικο Διαβολάκι, ἔστει-
 λα. Λάβατε ; ΝΗΡΕΥΣ

[Μ' — 904]

Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε, Θαλασσόλυκε,
 χρόνια πολλά. Θαλασσόλυκος = Δ. Π.
 καλὸ δῶρο γιὰ τὴ γιορτῇ σου — φυλα-
 χήντε ὅλοι σας ἀπὸ τὸν

ΚΑΠΟΙΟ Νο 2 καὶ τὴν ΚΑΠΟΙΑ

[Μ' — 905]

Μπουλ, Ἀσπρο Κουνελάκι, Πίστις-Πα-
 τρίς, γιατί δὲν ἀπαντᾷς ; Ἐγγραφα.

Ἀγριόπαπια

[Μ' — 906]

Σκυριανόπουλο, Καπετὰν Ἀγρὰ, Λευκὴ
 Καμέλια, Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε: Πο-
 λύχρονοι, εὐτυχισμένοι. — Χιονοθύελλα,
 Ξανθούλα: ἀνταλλάσσουμε ; Δοῖς: Ἰωάν-
 νην Μελέντην, Πολωνίας 16, Θεσσαλονίκη.
 Τσάρος

[Μ' — 907]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
 Ἀναλάβετε τὸ γιορτασμὸ τῶν ἐξην-
 τάχρων στήν Ἀθήνα. Ὅσοι θέλουν νὰ
 μᾶς βοηθήσουν ὁπωσδήποτε ἄς γράψουν
 γρήγορα τὰ προσόντα τους. Ἰωάννην Κε-
 φαλλωνίτην Δεινοκράτους 59, Ἀθήνα.

[Μ' — 908]

Ἀμποντ' Ἀστερία, Δὲν σὲ εἶδαμε
 ἀκόμα νὰ λάμψετε. Μήπως σβύσατε
 κίολας ; Καπετὰν Τρομάρας

[Μ' — 909]

Τρισκατάρατε, ἔφερεις πὼς μᾶς ζῆλεις
 μετὰ τίς ἀνοήσιες πού λές ; Δὲν παύεις
 λιγάκι ; Καπετὰν Τρομάρας

[Μ' — 910]

Καπετὰν Κεραυνὲ ἀπὸ πότε ἔκανες
 παιδί σου τὸ Πράσινο Ἄλογο ;
 Καπετὰν Τρομάρας

[Μ' — 911]

Ροδοβασιλίσσα, Σπίθα, Στοιχειωμένο Κα-
 ράβι, ἀληθινὴ χαρὰ ἢ γνωριμία σας
 σὸ Πεδίον Ἀρεως. — Ροδοπέταλα, Πει-
 ραιώτισσα, Μπελβεντεράκι, Γαζία, κι' ἡ
 δική σας γνωριμιά, σὸ ἐξηντάχρονα, χαρά.
 ΝΙΛΣ τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' — 912]

Ἀπ' ὅλο τὸν διαπλάσσο, πὺ γνω-
 ρίσαμε σὸ ἐξηντάχρονα καὶ σὸ ἄ-
 γαλμα Βασιλέως Κωνσταντίνου, περιμέ-
 νουμε ξεχωριστὰ τετραδιάκι. (Ἰωάννην
 Κεφαλλωνίτην, Δεινοκράτους πενήντα ἐν-
 νέα). — Ἐξαιρεῖται τὸ. . . Ἄλογο !!!

«ΝΕΟ ΦΡΟΓΤΟ» — ΝΙΛΣ

τοῦ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[Μ' — 913]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ Ρητοῦ:
 Πρῶτον: Λευκὴ Καμέλια. Δεύτερον:
 Τσάρος. Τοὺς συμμετασχόντας ὑπερευχα-
 ριστῶ. Καπετὰν Ἀγρὸς

[Μ' — 914]

Διαπλάσσοπουλα ! Κάτι ἔλειπε στήν
 Διήγηση καὶ εἰσέρχεται τώρα παταγω-
 δῶς. Σκοπός ! Ἀποκαλύψεις ! Καλαμπού-
 ρια ! Τρέσεσμετὰ τα. — ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[Μ' — 915]

Λόγφ ἀφίλιας οἱ ἀποκαλύψεις ἀναβάλ-
 λονται διὰ τὰ ἐρχόμενα φυλλάδια.
 ΔΙΑΒΟΛΟΚΟΡΙΤΣΑ

[Μ' — 916]

Διαπλάσσοκοι !!! ἄκουσον. . . ! ἄκου-
 σον . . . ! (ἄνευ παρεξηγήσεων) ἐντυ-
 πώσεις ἐκ τῆς συναντήσεως 20ῆς Ὀκτω-
 βρίου. — Ἑθνικὸν Ἰδεώδες: ὕψος ἀλεπου-
 δίσιο, γλώσσα καθαρεύουσα. — Γελαστὸς
 Ἀντιπλοίαρχος: ἤθελε νὰ διατηρήσῃ ἰν-
 κόγνιτο, ἀλλὰ ὁ κόσμος τὸ ἔλεγε τοῦμπα-
 νο κι' αὐτὸς κρυφὸ καμάρι. — Νίλς, ὕψος
 παρλαδόρου, γλώσσα μεγάλη καὶ τρανὴ, γλυ-
 στρίδα θάφαγε ; — Νέο φρούτο: ὕψος Ὀδυσ-
 σέως !!! γλώσσα: ἐνός χιλιτομέτρου. —
 Ἀπόλλων τοῦ Μπελβεντέρε, Μπουμπούλ,
 Τσιριγώτικο Διαβολάκι, Ἰδανόνης κοντοπαν-
 τελονάδες. Ἑλλείψει χώρου ἢ συνέχεια
 εἰς τὸ ἐπόμενον.

Ἀσύλληπτες Σκιές

[Μ' — 917]

Μπελβεντέρε, παίζεις ξύλο μετὰ τὴν
 ἀδελφὴν σου ; Ντροπὴ !
 Ἀσύλληπτες Σκιές

[Μ' — 918]

Ἀριστοφάνη, Λευκὴ Καμέλια, Μύρων,
 γιατί δὲν ἀνταποδίδετε τετραδιάκια ;
 Ἡ νάρκη τοῦ καλοκαιριοῦ φαίνεται ὅς
 πείραξε. Τώρα ἐπίασαν τὰ κρύα συνε-
 πῶς. . . ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

[Μ' — 919]

Στὴν (Μ' — 837) θέλει «ἐπιφοιτᾷ» ἀντὶ
 «ὑπιοφαιτᾷ». Κόκκινη Ἀυτοκράτειρα
 εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν ἀνταλλάσσω.

ΤΡΙΣΚΑΤΑΡΑΤΟΣ

[Μ' — 920]

Καραβόσκυλο, περαστικά. — Μαρία Ἀν-
 τοιανέττα. Δὲν εἶμαι ὁ Παρασκευό-
 πουλος. Ἐμένα δὲ θὰ μπορέσης νὰ με ἀ-
 ποκαλύψης ποτὲ, γιατί ἔχω
 ΣΙΑΗΡΟΓΝ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

[Μ' — 921]

Περιμένω ἀπ' ὅλους-ες τετραδιάκι,
 γράμμα: Στείλτε: Τάσον Ἀλεξαν-
 δρόπουλον, ἱατροῦ, Μεσολόγγι. — Μίρκα,
 γράμμα ; — Ἀδολάρ, τετραδιάκι ; — Βονα-
 πάρτη λιγώτεροι ρωμαντισμοί: (Μ' — 805).
 Ἀσπρος Γλάρος

[Μ' — 922]

Περιμένω τετραδιάκι ἀπὸ: Ἀνοιξιάντι-
 κο Χαμύγελο, Αφρονούλα, Λορελάϊ,
 Μυρέλλα, Ρέμη, Σύλβια, Τρισεύγενη,
 Ἀρη. Ἄν θέλουν, καὶ γράμμα, Διεύθυν-
 ση, παραπάνω.

Ἀσπρος Γλάρος

[Μ' — 923]

Διαπλάσσοκοι, ἔχασες τὴν (Μ' 694)
 ὅτι ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικά ;
 ΣΕΙΡΙΟΣ

[Μ' — 924]

Συλφίδα, Λευκὸ Κοινάκι, γιατί δὲν
 ἀνταποδίδετε ; Κλό-Κλό, στέλνω.
 ΣΕΙΡΙΟΣ

[Μ' — 925]

Θηριοδασκῆς, Θηριοδασκῆς,
 ΘΗΡΙΑΔΑΣΤΗΣ

[Μ' — 926]

Ἀποτελέσματα Πεντάθλου ΡΟΚΑΒΕ-
 ΛΟΥΡΑΣ. Βραβεῖα: Ζωγραφικῆς:
 Κηφὴν, Λύσεων: Κηφὴν, Πν. Ἀσκήσεων:
 Βέρθερος, Γνωμικῶς: Κηφὴν, Γραμματο-
 σήμων: Νίλς, ΠΕΝΤΑΘΛΟΝΙΚΗΣ: Κη-
 φὴν. Βραβεῖα ἐστάλησαν. Δοιποὺς εὐχα-
 ριστοῦμε — ΡΟΚΑΒΕΛΟΥΡΑ, δεχόμεθα ἀν-
 τιπροσώπους καὶ μέλη (Μ' — 650).

[Μ' — 927]

Ἀγαπητὰ Διαπλάσσοπουλα, Λευκὴ Κα-
 μέλια, Γελαστὲ Ἀντιπλοίαρχε,
 Μαράθωνομάχε, Δίστο, εὐχομαι «χρόνια
 πολλά».
 ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ